

MARTINUS CENTER KLINT

SKANDINAVISK VECKOKURS
8 – 14 september 2024

Mitt förhållande till livet, världsalltet
och Gud

© Martinus Institut 1981

Detta kompendium är omfattat av lagen om upphovsrätt och får endast skrivas ut i enstaka kopior till ditt eget privata bruk. Du får också gärna ta en kopia i digital form om det endast är till ditt eget privata bruk. Läs mer om skydd och förmedling av Martinus verk på www.martinus.dk.

Det sanna gudsförhållandet

1. Djurets dödsångestskrik är en omedveten bön till Försynen

Kära vänner! Jag vill gärna tala med er om det sanna gudsförhållandet. Då hela vårt öde är ett resultat av tillbakavändande reaktioner från den natur som omger oss, ja, av allt som vi kommer i kontakt med – och allt detta i sin djupaste analys är Gudomen – blir vårt öde således ett resultat av vårt förhållande till Gudomen. Det är därför av stor vikt för oss att få klarhet i hur man ska bära sig åt för att nå fram till det rätta gudsförhållandet, ty endast genom detta kan vi uppnå ett fullkomligt lyckligt öde, en fullkomlig frid i vårt sinne.

I det som vi kallar ”djurriket”, möter vi för första gången i spiralen en tendens mot ett begynnande gudsförhållande. Växterna har, som ni vet, bara aningsmedvetande här på det fysiska planet. Även djuret lever i överväldigande grad på aningar. När det hamnar i livsfara utstöter det ett ångestskrik, men detta skrik utstöter det först, när dess egna krafter inte längre räcker till, och det inte ser någon utväg för att kunna räddas. Detta dödsångestskrik utstöter det rent instinktmässigt, och det är i sig självt en omedveten hänvändelse till en auktoritet, en försyn, om hjälp. När jag använder uttrycket ”omedveten”, är det för att djuret inte har någon dagsmedveten kunskap om att det existerar en försyn som kan hjälpa det. Här är det viktigt att vara medveten om att djuret skriker först när alla utvägar för att räddas är uttömda, och det visar oss att skriket inte har något syfte här på det fysiska planet. Då alla djur som har en röst emellertid utlöser ett dödsångestskrik före sin undergång, har detta skrik ingen annan analys än den, att det är en omedveten hänvändelse till Försynen om hjälp. Men en hänvändelse till en försyn är – även om den är omedveten – en bön, och djurets ”bön” är då den första spåda eller latent formen för ett gudsförhållande.

Efter hand som djuret liv efter liv upplever att hamna i dödsfara och utstöter ångestskrik, blir det gradvis mer medvetet i sin fysiska tillvaro. Genom rädslan väcks impulser till liv i dess medvetande, och dessa utvecklar sig till gryende föreställningar om en existerande försyn. När det i sin utveckling har nått dithän, är det inte längre ett ”djur”, utan en begynnande jordmänniska av den typ vi kallar en ”naturmänniska”.

2. Naturmänniskans föreställning om att naturen är besjälad

När det levande väsendet i sin utveckling från djur till människa har nått fram till naturmänniskostadiet, har det efter hand fått en förmåga att använda intelligensen så mycket i självbevarelsedriftens tjänst, att det har tillägnat sig den makt och överlägsenhet som ska till, för att det själv kan skydda sin organism mot angrepp och överfall från omgivningen. Detta ändrar dock inte på det faktum, att det alltjämt i kraft av vanemedvetande rent automatiskt har ett innerligt förhållande till Gudomen. Det är ännu avskuret från att rent intelligensmässigt kunna förstå Gudomens existens, men det har utomordentliga förmågor att tro på att den existerar. På detta stadium lever det ännu på rent odefinierade känslomässiga sinnesupplevelser. På basis av dessa

skapar det sig en bild av Försynen, som passar in i dess erfarenheter. Att denna bild måste bli en bild av en människa, säger sig självt. Förvisso en människa i förstörad skala som är utrustad med alla de egenskaper, som för naturmänniskan framstår som de mest eftersträvansvärda. Naturmänniskan föreställer sig naturen som besjälad och tror att Gudomen bor i ett träd, en sten, ett berg osv. Oavsett dessa föreställningars primitivitet uttrycker de ett existerande gudsförhållande, en föreställning om något större och högre än dess egen tillvaro. Från de primitivaste människorna och fram till det steg som vi själva står på, ser vi att alla människor lever i tron på och i hoppet om en högre tillvaroform än den, som den enskilda människan för ögonblicket upplever. Utan detta hopp skulle livet för en överväldigande majoritet av mänskligheten vara utan värde.

3. Gudsuppfattningen ändrar sig i takt med intelligensens utveckling

Då naturmänniskan lever i en värld, i vilken hon i hög grad betjänar sig av den dräpande principen, ser vi också att hennes gudom är ett väsen som är utrustad med de mest fullkomliga dräpande egenskaperna. Det är krigets gud, inte en kärlekens gud. Och det är efterdyningarna från en sådan religiös kult som vi i dag känner till som uttrycken "rättfärdig harm" och "helig vrede". Men naturmänniskan hade ett långt fullkomligare gudsförhållande än vad människorna nu har. Hennes tankevärld var inte så högt utvecklad att hennes sinne kunde rymma tvivel på Gudomens existens. Då naturmänniskans liv emellertid utformade sig som en kraftig överträdelse av lagarna för tillvaron, blev det fullt av lidanden. När man sår hat och dråp, skördar man hat och dråp. När man hatar och förföljer, blir man själv hatad och förföljd. Genom dessa lidanden utvecklas tankeförmågan, då den förföljda människan tvingas att använda sitt förstånd för att undgå verkningarna av förföljelsen. Den sammanlagda effekten av lidandena i djurriket resulterar alltså i en utvecklad intelligensförmåga. Och med hjälp av den utvecklade intelligensen blev naturmänniskan i stånd att skapa sig fullkomligare och fullkomligare bilder av den Gudom, som hon till att börja med endast kunde ana. Denna ständiga förändring i uppfattningen av Gudomen fortsatte ända fram till kristendomen, som skapade den för närvarande mest fullkomliga bilden av Gud.

4. Kristendomen är ännu hednisk

Den moderna kulturmänniskan kallar svunna tiders form av gudsdyrkan för hednisk, men var upphör hedendomen? Kristendomen är ännu hednisk, så länge dess anhängare inte har kommit i direkt kontakt med Gudomen. Så länge man inte fått uppleva själva Gudomen, kan formen för gudsdyrkan inte vara fullkomlig, och när den inte är det, är den hednisk. Den kan vara mer eller mindre nära det fullkomliga stadiet, men så länge som den inte är fullkomlig, är den oren.

I vår barndoms kristendomsundervisning har vi fått veta, att Gud är ett stort och allsmäktigt väsen som sitter uppe i himlen. Himlen är emellertid inte något som är "en särskild plats". Himlen är ett mentalt tillstånd som vi, i detta ögonblick, kan befinna oss i. Vi har också lärt oss att Gud har olika medvetandetendenser, han kan bli arg, han kan straffa, han kan blidkas, och

han kan ge oss förlåtelse för våra synder. Om vi studerar alla dessa föreställningar, kommer vi att finna att de är trosföreställningar analoga med det steg som de aktuella människorna som förkunnade kristendomen själva har representerat. I en sådan föreställning görs Gud till en stor människa som har alla de egenskaper som människorna kan önska sig, men inte deras skavanker, i alla fall inte de egenskaper som vanliga människor anser vara skavanker. Men inte heller kristendomens bild av Gudomen är den slutgiltiga. Människans intelligensutveckling fortsätter framåt, och i ljuset av sitt växande förstånd ser den jordiska människan att den troende människan, likväl som den icke-troende, är hemsökt av sorger, bekymmer och lidanden. Kristendomens Gud har inte kunnat beskydda sina anhängare från ett olyckligt öde. Mörkret fortsätter att härja i världen, och den dräpande principen manifesterar sig i överdådiga uttrycksformer. Mänskligheten har aldrig någonsin tidigare i historien till den grad blivit undervisad om sitt eget handlingssätts disharmoni med de lagar, som ska efterlevas för att livet ska vara lyckligt, som just nu. Avståndet mellan det liv som de tänker sig att Gud har, och deras eget, är större än någonsin.

Den gudsbild som är kristendomens är inte fullkomlig, även om den är den mest fullkomliga som hittills har förkunnats. Anhängarna till kristendomen föreställer sig Gud som något helt annat, något som helt skiljer sig från dess medväsen, från naturen, energierna och materien. Alla dessa ting, tror de, är något annat än Gudomen. Ja, bortsett från människor och djur och kanske även växter, tror de att det är döda krafter. De tror också att det finns ett annat väsen, djävulen, som Gud har till fiende. Naturligtvis måste han ha en fiende för dessa människor, när de själva har en. Människan är van vid att hata, hämnas, straffa och förlåta. Det är därför helt naturligt att de har varit tvungna att skapa sig föreställningar om en Gud med samma tendenser. Därför blev kristendomens föreställning om Gudomen ett uttryck för ett människomedvetande, ja, till på köpet för en primitiv människas medvetande.

5. Den kristna bilden av Gudomen kan inte bära upp en ny världskultur

Det som jag här har förklarat för er, är alltså den primitiva människans uppfattning av Gud. Men det är uteslutet att det kan byggas upp en ny kultur på en sådan uppfattning. Efter hand som all den upplysning, som genom tidningar, radio, tidskrifter, böcker, föredrag osv. går in i människornas medvetande och upplyser dem om den ena stora ofullkomligheten efter den andra av den dräpande principen, och efter hand som den väldiga mängd av erfarenheter som de praktiska upplevelserna ger människorna, utvecklar dem vidare, kommer det inte kunna undgås att den gudsbild som kristendomen har skapat, föråldras och blir otidsenlig. Strukturen hos kristendomens gudsbild kan inte bära upp en ny världskultur. Och vi upplever också hur kyrkorna töms mer och mer. Vi ser hur det blir svårare och svårare för prästerna att få människorna att tro på ett "evigt helvete", och att tro på att när de inte är goda, ska de genomlida ett "evigt straff". Att vi från vår dödsstund och ända in i evigheten ska straffas för ett enda felsteg, har människan svårt att se som ett ideal. Om man kan uppfatta detta som riktigt, måste man själv stå på ett steg där man kan hata djupt och mycket. Det kan omöjligt vara riktigt att det ska

vara en sådan diskrepans mellan synd och straff. Om prästerna ändå undervisade att det fanns ett rimligt förhållande mellan förseelse och straff, kunde de kanske få människorna att tro på "helvetet" som något verkligt. Till detta kommer, att en människa som påstås vara skapad, och alltså inte har levt tidigare, och alltså inte på något sätt kan sägas ha önskat detta liv, inte heller på något sätt kan klandras för sin medfödda karaktär. Om den kristna gudsbilden är riktig, och Gud allmänt sett är allsmäktig, måste han ju på förhand veta hur det skulle bli när han skapade ett väsen, och då måste han ju ha önskat att denna människa skulle dömas till ett förfärligt lidandetillstånd, medan andra väsen skulle uppleva en fantastiskt lycklig tillvaro. Om den kristna bilden av Gudomen är riktig, måste konsekvensen bli att Gud är i stånd att skapa människan fullständigt planmässigt efter sin vilja. Men när det då hävdas att människan inte har levt tidigare, och följaktligen inte har något ansvar för att det föds vanskapt, med dåliga sinnesförmågor och i de mest olyckliga omständigheter, ja, kanske uppfostras till att bli förbrytare, är det då uttryck för rättvisa att kräva att dessa människor ska vara goda, eftersom de annars i motsatt fall ska straffas i ett evigt helvete? Det är lätt att se att en sådan tankeinställning är hemmahörande i föreställningsvärlden hos ett primitivt mänskligt medvetande. Så länge människan tror att det största väsendet är ett hatande, straffande väsen, som eventuellt kan blidkas genom ett stort offer, genom en gudasons korsfästelse, för att de skyldiga ska kunna gå fria, är hon underkastad en primitiv föreställning, ett känslotillstånd som inte har någonting med en logisk tankeförmåga att göra. Det måste vara solklart att man inte kan rättfärdiga ett begånget brott genom att låta en oskyldig människa lida. Man kan tycka att det är besynnerligt att Gudomen önskar ett sådant offer för att låta sig blidkas. Och kan han låta sig blidkas på det sättet, kan han väl också låta den som har begått brottet slippa sitt straff, utan att en oskyldig måste lida för det.

6. Den materiella forskningen

Emellertid uttrycker alla dessa föreställningar blott en primitiv terminologi, som måste stryka på foten hos en människa med en någorlunda utvecklad intelligens. Men den har haft sin mission för de människor som kom direkt från barbariet och skulle in i kristendomen. För den som har levt många liv i mentala tillstånd, där det var primitivt och ovärdigt att dö en naturlig död av ålderdom, och där man skulle dräpa för att vara idealist, låter det sig inte göras att helt plötsligt hoppa över till en så hög livsinställning, som den Jesus lärde människorna. Därför har Jesus och de övriga världsåterlösarnas ord förvandlats och anpassats till den föreställningsvärld, som de väsen hade som skulle omvändas. Man har försökt råda bot på de olika olyckliga konsekvenser som den förmedlade gudsbilden förde med sig. Man kan inte fortsätta med att rädda det som måste stryka på foten, för att Gudomen verkligen ska kunna uppenbaras i världen. När människan når fram till ett stadium där hon själv känner obehag inför att hata och hämnas, och i långt högre grad känner ett behov av att förlåta och förstå, kommer hon oundvikligen i konflikt med den förmedlade föreställningen om Gudomen. Då börjar hon tvivla, och då hon ännu inte har tankeförmåga nog för att själv lösa de uppkomna problemen, blir hon

fritänkare. Hon utforskar nu livet endast inom de rent materiella områdena och hoppas på att finna livsmysteriets lösning där. Man kan komma så djupt in i den materiella forskningen och bli så betagen av de många stora problem som uppenbarar sig här, att man tror att den fysiska materien – inklusive strålar och vågor – är allt som existerar. Man har då kommit längre bort från Gudomen än då man var naturmänniska.

7. All vår upplevelse, allt vårt tänkande och all vår manifestation är gudsdyrkan

När man nämner ordet "Gud" för människor, som är djupt inne i den materiella forskningen, kan man höra dem säga: "Herre Gud, bevara mig väl!" Det religiösa har blivit naivt, har blivit något som man har "vuxit" ifrån. Den materiella vetenskapsmannen tror att han har arbetat sig bort från det religiösa området, han dyrkar bara det materiella området, vilket djupast sett också är gudsdyrkan – men det uttrycks bara inte så. Men all vår upplevelse, allt vårt tänkande, all vår manifestation är gudsdyrkan. Vi kan helt enkelt inte leva utan att medvetet eller omedvetet vara i kontakt med Försynen. Det stora flertalet ser inte att det är Försynen som de är omgivna av när de ser vackra landskap, beundransvärda vetenskapliga uppfinningar, konst eller vad det än må vara. Alla dessa ting är skapade på grundval av den kunskap som människan har erövrat från naturen. Denna tanklösa glädje över tingen kan för en tid i utvecklingen vara tillräcklig för dem, all denna fascination kan för en tid fylla medvetandet, så att de inte saknar Gudomen. De tror att begreppet Gudomen är något som hör till primitiva människor. Och ändå är det för den tänkande människan alldeles uppenbart att mänskligheten inte kan bli verkligt lycklig förrän hennes förhållande till Gudomen blir fullkomligt. Och det är det inte, så länge som man endast är tillfreds med vara duktig på att forska i den fysiska materien och därigenom har uppnått en så kallad hög intelligens. Detta är inte nog för att förebygga sorg och lidande. Vi ser också att vetenskapsmän såväl som genier är underkastade samma lidanden som alla andra. De råkar själva ut för samma svårigheter, ekonomiska såväl som kroppsliga, som alla andra. Detta visar oss att deras eget liv inte har blivit mer fullkomligt än vårt, och att all deras kunskap inte har gjort världen ljusare och lättare att leva i. Till synes har de människor rätt, som hävdar att världen blir värre och värre att leva i. Men det mentala mörker som ni nu upplever, har sin djupa mission. Det skapar hos alla normala människor en längtan efter dess motsats. Människan längtar i dag innerligt efter fred, och denna fred kommer att komma. Människan längtar efter "ett rike som inte är av denna värld", och detta rike är i färd med att födas. Så som den nuvarande världen är ett resultat av en mental inställning, kommer en ny värld också bli ett resultat av en mental inställning. Men denna inställning kommer att vara annorlunda än den, som ligger till grund för allt det som vi upplever i dag. Denna nya inställning är mänskligheten nu på väg mot. Genom alla nu existerande förhållanden, vilka ilar mot sin upplösning, kommer människorna att se att deras tidigare idealism inte var tillräcklig. De kommer att se, att de måste ha ett nytt andligt fundament att stå på. Människan är på väg mot en ny uppfattning av tillvaron, på väg mot upplevelsen av ett nytt förhållande till Gudomen.

8. Det led som fattas mellan kristendomen och det dagliga livet

Ni känner alla till berättelsen från Bibeln om Adam och Evas skapelse, men detta får inte förleda er till att tro att människan är "färdigskapad". Skapelseberättelsen är symbolisk och skriven i en form som passade för äldre tiders mentalitet. Om det inte hade varit på det sättet, skulle dåtidens människor inte ha kunnat bli inspirerade av den. Dessa människor, som endast hade förmågan att tro, föreställde sig Gudomen som en mäktig auktoritet i form av ett högtstående, allsmäktigt väsen någonstans ute i världsrymden. Och eftersom han var allsmäktig, måste han ju också kunna skapa människan färdig på en gång. Men en sådan bild av en gudom som en auktoritet med övernaturliga förmågor kan den utvecklade människan inte leva på. Hon måste ha en bild av Gudomen som kan tillfredsställa både hennes känsla och intelligens, hennes logiska sinne. Och en sådan bild har då också utlovats människorna genom "Hjälparen, den heliga anden". "Den heliga anden" är, som jag ofta har sagt, inte en person, utan ett medvetandetillstånd. "Ande" är detsamma som "medvetande". Den heliga anden är det medvetandetillstånd, i vilket man är i stånd att – såväl känslomässigt som intelligensmässigt – förstå det vetande eller den kunskap som skapar mellanledet mellan kristendomens stora grundfacit och det dagliga, praktiska livet. Det är detta mellanled som i dag saknas i det kristna samfundet ute i världen. Utan detta skulle det inte vara möjligt att finna meningen eller rättvisan i den dagliga tillvaron. Det är också avsaknaden av detta mellanled, som har fått människorna att vända den officiella kristendomen ryggen och vända sig till den materiella vetenskapen. Men då den materiella vetenskapen endast ger mått- och viktfacit, och dess anhängare tror att man bara kan nå sanningen genom att väga, mäta och registrera, är det en hel del människor som inte heller kan få sin hunger efter lösningen på livsmysteriet tillfredsställd hos den materiella vetenskapen. Dessa människor söker sig då till den andliga vetenskapen. Då den rent materiella vetenskapen för närvarande är bländad av sina egna forskningsresultat och inte vill erkänna den andliga vetenskapens påvisande av det saknade mellanledet som det, som tillhandahåller den slutgiltiga sanningen, kommer det tills vidare nästan att finnas en fiendskap mellan den materiella vetenskapen och den andliga vetenskapen.

9. Frukten av kristendomen är krigarens förvandling till kulturmänniska

Men även om varken den materiella vetenskapen eller den officiella kristendomen har kunnat tillfredsställa den verkligt sökande människan, är det inte desto mindre ett faktum att kristendomen genom århundradena, trots det saknade mellanledet, har varit en kolossalt bärande kraft. Vi har kristendomen att tacka för att vi har kunnat bygga sjukhus, sanatorier, anstalter för begåvningshandikappade, mentalsjukhus – som i princip är berättelsen om den barmhärtige samariern omsatt i modern och förstorad form – samt att vi har ett organiserat samhälle med polis, brandförsvaret, universitet, skolor etc. Allt detta är frukten av kristendomens förvandling av människorna från vikingar och väldiga krigare till kulturmänniskor. Visserligen är det en stor skara som ännu inte har genomgått denna förvandling. Denna skara har bara nått dithän, att

den fortfarande hyllar den dräpande principen med alla dess därtill hörande illusoriska begrepp om ära. Men dessa människor kommer genom livets eget tal bli undervisade om tillvarons lagar. Så länge som man hyllar den dräpande principens begrepp om ära, är man i disharmoni med lagarna för tillvaron. När man dräper, alstrar man dråp. Men därmed utökar man kriget. Och man avskaffar inte kriget genom att utöka det. Kriget kan bara avskaffas genom en enda faktor – kärleken. Kärleken är motsatsen till krig. Att manifesteras kärlek är bl.a. att vända den högra kinden till när man blir slagen på den vänstra. En människa som gör detta, gör mycket mer för att avskaffa kriget än en hel armé. Det är förståelsen av detta, som är syftet med mina analyser.

10. Syftet med de kosmiska analyserna

När jag har skapat mina analyser, är det för att ge er en inblick i lösningen på tillvarons mysterium, vilket kan hjälpa er till ett lyckligare och mer fridfullt liv. Syftet med mitt arbete är bl.a. att ge er ett vetande, med hjälp av vilket ni kan uppnå det välbefinnande som ni hungrar efter, samt finna en mening i mycket av det som ni tidigare inte kunde finna någon mening i. Men först och främst är syftet med mitt arbete att skapa det saknade mellanledet mellan den officiella kristendomen och det dagliga livet. Detta mellanled är de kosmiska analysernas belysning av de stora facit: reinkarnationen och odödligheten, så att man kan se deras förgreningar ner i det praktiska livet. Syftet med mitt arbete är vidare att uppmuntra er till att arbeta med er själva, samt påverka er tankegång och viljeföring på så sätt, att ni mer och mer kommer att tänka och handla logiskt. Ty när ni upptäcker att det ena eller det andra handlings sättet är logiskt, kan ni inte i det långa loppet handla mot det utan att vara abnorm, och abnorma människors beteende är inget att räkna med. En logiskt handlande människa är frisk, ett abnormt handlande är sjukt.

11. De gudomliga sakramenten

När jag därför återskapar det saknade mellanledet, som jag är i färd med att göra, är det för att det ska vara möjligt att föra kristendomens världsbild vidare. I kristendomens terminologi finns sida vid sida med de stora facit, begrepp som "dop", "syndernas förlåtelse", "nåd" osv. Dessa begrepp uttrycker blygsamma försök till att bygga en bro mellan de stora sanningarna och det dagliga livet, men de är endast surrogat för det mellanled som saknas. Men surrogat kan inte ge intelligensmässig tillfredsställelse. De kan däremot ge ett tillfälligt lugn och – även det tillfälligt – frid i sinnet hos människor som ännu är i stånd att tro. Detsamma gäller tankeföreställningen "Guds vägar är outrannsaktiga". Det är här viktigt att göra klart för sig att dopet och de övriga sakramenten har hjälpt de människor som har förmågan att tro. Därför är sakramenten gudomliga, vilket i sin tur vill säga att det absolut inte finns någon grund att fördöma dem, tvärtom. Att motta sakramenten är också en form av gudsdyrkan, och som andlig forskare kan man därför endast försvara dem, aldrig angripa dem. Man måste hela tiden erinra sig att ingenting kan födas vuxet. Allt måste, som det lilla fröet, få tid att växa. Således måste också det levande väsendets gudsförhållande börja i det lilla, vilket vi ju just såg i dess första framträdande som djurets dödsångestskrik. Från detta ångestskrik har det utvecklats sig

vidare genom övertro, avgudadyrkan, erfarenheter och överträdelser av olika slag, tills frågan om sammanhangen mellan de stora religiösa grundfacit och det praktiska livet en vacker dag blev aktuell.

12. Betydelsen av den saknade kunskapen om reinkarnation

Att denna fråga har blivit aktuell, beror alltså på att förmågan att använda intelligensen nu hade blivit så framstående, att den kristna förkunnelsen i sin nuvarande form har blivit föråldrad på grund av det saknade mellanledet. Detta saknade mellanled består, som jag redan har sagt, av analysen av reinkarnationen. Då kristendomens förkunnare helt har utelämnat den, uppstod den olyckliga konsekvensen att alla de stora och eviga grundfacit i kristendomen, t.ex. ”du skall älska din nästa som dig själv”, ”vänd den högra kinden till när du blir slagen på den vänstra”, ”jag vill löna var och en efter hans gärningar, säger Herren”, måste förefalla helt ologiska för den tänkande människan, vilket i detta fall betyder att dessa fraser har berövats den makt, som de annars med anknytning till reinkarnationen skulle ha haft. Men oavsett kristendomens nuvarande terminologi är dess stora grundfacit eviga realiteter, och de skapar en så solid grund att bygga vidare på, att kristendomens kärna i sig har alla naturliga förutsättningar för att vara ”den säd i vilken alla jordens släkten skall välsignas”. När alla föråldrade uppfattningar faller bort, och det saknade mellanledet infogas, kommer kristendomen att utgöra grunden på vilken en ny kultur kommer att skapas, liksom den kommer att ligga till grund för en verklig varaktig världsfred.

De ting som i dag är föråldrade i den kristna förkunnelsen, skapades eftersom man inte hade någon klar kunskap om reinkarnationen. Utan denna kunskap var man tvungen att skapa tillfälliga uppfattningar som kunde rättfärdiga Gud. När man undersöker de ting varmed man försöker rättfärdiga Gud: dopet, korsfästelsen, syndernas förlåtelse m.m., ser man att dessa ting inte längre, som förr, har makt över det mänskliga sinnet och därför ser man att kyrkorna långsamt töms. Många människor kan inte tro på dessa ting, deras förstånd gör uppror, och prästernas ord blir därför för dessa människor ”stenar i stället för bröd”.

13. När man ställer in sig på att allt som existerar är Gud

Men tillbaka till de stora facit. Frågan blir nu om dessa facit kan fås att överensstämja med det dagliga livet utan återfödelsen. Det kan de inte. Ingen människa kan hitta en intelligensmässig mening eller rättvisa i tillvaron utan reinkarnationen. Därför blir det analysen av ens eget liv, analysen av återfödelsen, analysen av att man har existerat före denna tillvaro i en evig forntid och ska fortsätta i en evig framtid, den analys som segrar. Först när man lägger till analysen om reinkarnation och återfödelse till kristendomen, kan man få denna att stämja överens med den verkliga världsbilden, som är logisk på alla områden, och först då kan man se att det stora facit ”Allt är mycket gott” är både sant och kärleksfullt.

När man når fram till denna inställning, har man en helt annan föreställning om Gud och förstår honom på helt annat sätt än tidigare. Jag försöker genom mina analyser visa er att Gud inte är ett väsen som sitter uppe i en himmel,

eller på någon annan plats, utan att han tvärtom är allestädes närvarande, så att ni verkligen kan följa Kristus, när han säger att ”man skall tillbe Gud i ande och sanning”. Därmed omöjliggjorde han för de människor som ville följa honom att tillbe Gudomen i avgudabilder, i ett träd, en sten, ett berg eller någon annan fysisk företeelse. Att tillbe Gud i ”ande” innebär att tillbe honom med ett rent medvetande, och att tillbe Gud i sanning kan inte uttryckas genom någon som helst fysisk företeelse, eftersom varje fysisk form som vi vill tillbe honom i, aldrig någonsin kan uttrycka mer än en bråkdel av Gudomen. Gudomen är ju allt det som existerar: naturen, människor, djur, växter, klot, solar, vintergatssystem m.m. Att ställa in sig på att allt som existerar är Gud, är början till att tillbe Gud på rätt sätt. Att denna inställning i början vållar problem, beror på det faktum att människorna ännu inte är vana att se tingen som något annat än det som de rent fysiskt ser ut att vara. Men en dag kommer man att se, att alla ”Hansen”, ”Petersen” och ”Jensen” är något annat och mer än det som de ser ut att vara. Det som ni ser av mig i dag, är ingenting annat än en rad fysiska redskap, en bråkdel av den materia som jag använder under en bråkdel av min eviga tillvaro. Det som jag ser av er, är endast en helt flyktig glimt av den eviga tillvaro som ni lever i. Det finns något helt annat bakom era fysiska organismer som verkligen är ni, nämligen ert ”jag”. Det är det som är Gudomen i er. Och det är Gudomen som ni kommer att få uppleva i era medmänniskor, efter hand som ni utvecklas. Jag kan varken ge er eller någon annan människa denna upplevelse, den måste ni komma fram till genom egna erfarenheter. Denna upplevelse beror på en förändring av vissa av era hjärnceller, en utveckling eller ett uppvaknande av de latentia hjärnceller som ni har för att uppfatta denna upplevelse med. Men i kraft av min egen upplevelse av Gudomens identitet med allt existerande kan jag, genom min vägledning av er, ge er kunskap om de lagar, vars respekterande är förutsättningen för denna upplevelse eller förnimmelse. Upplevelsen av denna förnimmelse är att förnimma naturens lagar. Att förnimma naturens lagar är detsamma som att förnimma Guds vilja. När ni undervisas i Guds vilja, kommer ni att lära känna Guds mentalitet, och det var ju mentalitet som var detsamma som ”ande och sanning”.

14. Allt som vi gör mot andra, gör vi mot Gud

Först när man känner till mentaliteten bakom alla fysiska företeelser, ser man den överdådiga fullkomligheten bakom allt det som sker, och då får man en helt annan inställning till livet. Och det är först med denna nya inställning som man har möjlighet att kunna uppleva Gudomen. Och det är bara genom upplevelsen av Gudomen som man blir ett fundamentalt fritt väsen, totalt medvetet i sitt eget jag. Denna upplevelse kan man inte få så länge man bara ser omgivningen som ”döda” ting. Man måste nå dithän att man ser sina medväsen, naturen, de ”döda” materierna som Guds kropp. Och när man ser allt som Guds kropp, då blir den logiska konsekvensen av detta, att allt som man gör mot den ena eller den andra, gör man mot Gud. Jag kan inte göra något, utan att det kommer att drabba oss allesamman. Vad ni gör, kommer att beröra hela världen. Så oerhört sammanlänkade är vi, så oerhört beroende av varandra är vi, att vi inte kan röra oss utan att det kommer att påverka våra medväsen. Varje suck som utgår från oss vibrerar i världsalltets mest avlägsna regioner. Genom den kosmiska

klarsynen är man i stånd att få den inställning, genom vilken man ser den väldiga enhet som vi utgör. Men den riktiga inställningen har ni först när ni har nått dithän, att varje ingrepp i era medväsens kött och blod känns som ett ingrepp i ert eget kött och blod. Era medväsen och alla era omgivningar är den sanna bilden av Gudomen. Ni måste lära er att förstå att allt som drabbar er, allt som händer er, allt som sägs till er och om er och allt som ni upplever som lidanden eller som välbefinnande, att allt detta uttrycker en samlad korrespondens mellan er och Gudomen. Denna korrespondens manifesteras genom er omgivning, så när ni ska ställa in er på det rätta gudsförhållandet, får ni inte tro att Gud är ett strålande väsen som befinner sig på en eller annan plats, och som en vacker dag kommer att visa sig för er, ty så gestaltar sig inte upplevelsen av Gud. Att se Gudomen som ett strålande väsen är att se en gudason. Det är en tänkt bild av Guds medvetande. Att "se" Gudomen är däremot att se omgivningen som uttryck för ett medvetande. Men att uppnå en sådan upplevelseform tar naturligtvis tid och kräver övning, tänkande och erfarenheter. Om ni har lätt för att bli arga på än den ena och än den andra, om ni har lätt för att låta allt som ni upplever av obehag gå ut över än den ena och än den andra, så visar detta att ni inte är klara över att det vid alla tillfällen är Gudomen själv, som ni har att göra med. Vi har dessa primitiva hämndtendenser från den tid, då vi levde på ett mycket lågt mentalt stadium och bär nu med oss dem som vanemedvetande. Vi tror att om någon förföljer oss, och vi då blir indignerade på vederbörande, är det bara en eller annan medmänniska som vi har att göra med. Men i verkligheten är det Gudomen som genom denna upplevelse önskar att meddela oss ett eller annat. Och förföljer vi då vederbörande, är det i verkligheten Gud som vi förföljer. Med en sådan inställning är vårt gudsförhållande ännu av hednisk natur. Hedendomen är nämligen ett uttryck för de tillstånd där vi ännu förföljer den sanna Guden – även om denna förföljelse är av omedveten natur.

15. Kosmisk kemi. Lagen för ämnenas reaktion

I sig självt spelar det ingen roll om man är medveten eller omedveten om Gudomens existens, men när man är medveten om att allt det som man har att göra med, är Gud, då kan man inte förfölja honom mer. Betingelsen för det rätta gudsförhållandet är att inställa sig på att allt det som sker, inte är något som görs för att förfölja och plåga oss. Vi är inga syndare, det finns inte någonting som heter "synd". Vi kan aldrig göra någonting som vi inte får lov att göra. Du minns säkert orden: "Om du handlar rätt vågar du ju lyfta blicken, men om du inte handlar rätt ligger synden vid dörren!" Det är detsamma som: "Du kan göra vad du vill, men du måste ta konsekvenserna av dina handlingar!" Vi är eviga kosmiska kemister; vi har, inom det område där vi har kunskap, en fri vilja att blanda de mentala energierna så som vi önskar, men vi måste finna oss i att den materia som vi använder verkar efter hårfina lagar, och att vi själva kommer att uppleva de reaktioner som vår blandning åstadkommer. Det är uttryck för den största kärlek, att vi själva får lov att blanda energierna efter vår önskan, och att vi därigenom kommer våra tankeblandningars reaktioner på spåret. Reaktionerna utgör våra erfarenheter. Erfarenhetsskapelse är således vårt liv. På våra självupplevda erfarenheter bygger vi vårt öde. Att det förhåller

sig så, är gudomligt och har ingenting med straff att göra. Men när man förstår att det är gudomligt, ser man kärleken i det, och då förstår man också att allt det som vi kallar hinder och motgångar, är något annat än det ser ut att vara. Många klagar till exempel på kylan och alla de besvärligheter som den medför. Vi upplever att fåglarna lider nöd, och att människor omkommer i de snötäckta markerna, och många menar att det är "djävulska" krafter som har sluppit lös. Men vad är det som dör? Det är inte det levande väsendet, för det kan aldrig dö. Det som "dör", är bara den fysiska kroppen, en samling materia som genomgår en förvandling. De väsen som möter döden i de snötäckta markerna, har experimenterat med materierna utan att känna till lagen för deras reaktioner. Materierna reagerar alltid som de ska, men ofta på ett annat sätt än vad människorna tror. Men genom detta kommer människorna igen för ämnenas reaktion på spåret och lär sig att blanda sina tankar och önskningar på ett sådant sätt, att deras framtida liv blir långt lyckligare. Tidigare trodde människorna, att krig var en lyckosam form av kosmisk kemi, och det var det också i en viss zon, men det är det inte längre. De aktuella händelserna lär människorna att blanda de mentala energierna på ett nytt sätt. Saken är den att mänskligheten i dag inte skapar krig för att den känner sig lycklig av det, utan för att den tror att den genom krig kan skapa sig den fullkomliga tillvaron, den eviga freden, som den av hjärtat längtar efter att få uppleva. Men fred kan inte skapas genom ett utökande av kriget. Däremot kommer det genom kriget att uppstå en kunskap om dess natur, som gör att kommande släkten kommer att se att krig är något som är ovärdigt för människorna, eftersom det är en felaktig kosmisk-kemisk process som uteslutande beror på okunskap. Krig är en felaktig blandning av mentala energier och skapar precis det motsatta till det som man hade önskat.

16. Jordklotet har en religiös kris före upplevelsen av "den stora födelsen"

Det fanns en tid då kriget var ett ideal. Den gången var man inte en riktig man om man inte dog genom svärdet, ty endast på det sättet kunde man komma till Valhall och njuta av dess saligheter i form av fläsk, mjöd och valkyrior. Men så är det inte längre. Nutidens människor går inte ut i krig för att de blir lyckliga av att döda, för att de längtar efter att se blod, tvärtom, de vändas i krigets fasor. Kriget är som en lavin som sätts i gång, och som nästan inte går att stoppa. De som började kriget kunde inte överblicka vilken världsbrand det skulle förorsaka, men det skulle och måste utlösas, för att människorna kunde få de erfarenheter som är nödvändiga för att de genom självupplevelse kan komma att se, att krig inte är vägen till fred. Men samtidigt som kriget rasar över kontinenterna, blir de krafter som orsakade det uttraderade ur dess medvetande och organism. De stränga vintrar som vi har haft under de senaste åren, är förbundna med kriget. Jordklotsväsendet skakas om av en våldsam feber och måste därför mobilisera all sin känslenergi för att binda den våldsamt uppblussande tyngdenergin. Då världsalltets köld är detsamma som det ni annars kallar "känsla", och då "elden", som framkallar feber och krig, är detsamma som tyngdenergi, ser vi här samspelet mellan två av de bärande krafterna i det som för ögonblicket äger rum i jordklotets organism. Jordklotsväsendet är för närvarande inne i en väldig religiös upplevelse. Det är i

färd med att uppleva ”den stora födelsen”, och före denna upplevelse inträffar det en religiös kris som sätter en enorm press på dess organism. Det är denna press som mänskligheten upplever som krig och lemlästning. Detta tillstånd verkar så stort och oöverskådligt för oss, därför att vi är mikroväsen i jordklotets organism. Men det som sker är i verkligheten ingenting annat än den återvändande verkan av det sätt som mänskligheten har behandlat materien på. Genom detta återvändande upplever mänskligheten det erfarenhetskapande som skapar förutsättningen för en verkligt varaktig fred. När det i dag dödas en omåttligt stor mängd människor på slagfälten runt om i världen, får man inte tro att dessa människor verkligen dör. Det som äger rum är endast en materieupplösning. Det är en tillämpad kosmisk kemi, som inte är i kontakt med de stora lagarna för tillvaron. När människorna faktiskt önskar en ljus och lycklig tillvaro, måste de också lära känna livets lagar så att de kan lära sig att blanda tankematerierna på ett riktigt sätt. Utan en medveten kunskap om lagen för ämnenas reaktion kan de inte uppnå det tillstånd, där de kan se sin egen odödlighet, uppleva sina tidigare liv, se framåt i tiden och med sina egna sinnen medvetet uppleva hela jordens historia. Allt detta uppnår de inte förrän deras inställning till de mentala energierna förändras. Men då den stora majoriteten just önskar utvidga sin horisont, önskar uppnå att leva under andra förhållanden än de nuvarande, är denna förändrade medvetandeinställning redan nu på väg. Det som vi upplever nu, är verkningarna av människornas tidigare sätt att tänka. Efter hand som det mentala mörkret i världen nu tilltar, kommer det att infinna sig en enorm längtan efter en verkligt varaktig och lyckobringande fred för hela mänskligheten.

17. En varaktig fred måste byggas upp i ens egen inre värld

Men för att kunna uppleva en varaktig fred, måste den först byggas upp i ens egen inre värld. Det räcker inte att alla krigförande parter sluter fred, den enskilda människan kan vara olycklig ändå. Den varaktiga freden är inte något man kan få utifrån. Den är inte beroende av om de, som i dag ligger i krig med varandra, sluter fred. Djupast sett är detta inte alls avgörande för er själva. Ni står högt över materien. Nej, verklig fred kommer ni först att få uppleva när ni har segrat i kampen på er egen inre front. När ni har besegrat era egna lägre naturer och böjelser, då kommer den verkliga freden till ert sinne. Genom att ställa in er på denna kamp, kommer ni att upptäcka den riktning, i vilken ni ska handla. Då kommer ni att se, att om ni önskar att skörda kärlek, förståelse och allt det som ni hungrar efter att möta i ert dagliga liv och er omgivning, då måste ni själv först så det. Önskar ni fred, måste ni upphöra med att själva utlösa hetsighet, irritation, raseri och häftighet. Dessa tillstånd är mentala åskväder och åstadkommer ingen fred. Där ni i det dagliga livet möter mentala åskväder från en annan människas sida, måste ni bemöta det med lugn och jämvikt och försöka att vara oberörda, därigenom skapar ni fred.

18. Att finna sig i varje form av förolämpning är logiskt

För att göra det lättare för er att motstå dessa ting, har jag skapat mina analyser. Dessa analyser kommer att visa er att det är i kontakt med lagen för

tillvaron och därmed logiskt att ”vända den högra kinden till, när man blir slagen på den vänstra”. När man inte har en logisk förklaring på varför man ska handla annorlunda än det man är van vid, har man ingen lust att ändra på sitt beteende. Men när man får en logisk motivering för denna förändring och dessutom kommer till klarhet om att de mentala energierna verkar hårfint efter sin bestämmelse, kan man finna sig i varje form av förolämpning. Det är mycket viktigt att klargöra för sig själv, att när någon gör någonting mot oss, då gör vederbörande bara det som han eller hon absolut är nödsakad att göra, därför att vederbörande för ögonblicket inte kan vara annorlunda än han eller hon är. Vi befinner oss alla i det som ni kallar nuet, på höjden av vår utveckling, vår kunskap och våra erfarenheter, och vi handlar i nuet utifrån den verkliga, det vill säga, självupplevda kunskap som vi besitter. Utifrån vår kunskap sker vår viljeföring, varifrån skulle den annars ske? Då vi alla står på olika steg i utvecklingen, måste vi alla handla olika. Att kräva att vi alla ska handla på samma sätt, har ingenting med logik att göra. Genom vår okunskap och det därav följande felaktiga tänkandet och beteendet, lär vi känna lagarna för tänkande. Genom tänkandet ser vi hur de stora religiösa facit som uttrycks i kristendomen förbinds med det dagliga, praktiska livet. Med vårt eget vakna medvetande kommer vi efter hand att se, att dessa stora facit kommer att utgöra det orubbliga fundamentet för alla framtida kulturer. Människorna kommer att acceptera dessa facit, därför att dessa kommer att bli analyserade på ett sådant sätt att varje tänkande människa kan se deras förgreningar ända ner till varje form av handlingssätt. Och när man med sina egna ögon kan se att detta att vara sympatisk och kärleksfullt inställd är det enda riktiga, det enda verkligt lyckobefordrande, det enda verkligt logiska handlingssättet, oavsett hur ologiskt det än ser ut utifrån, ja, då kan man endast ställa in sig på att vara i kontakt med detta handlingssätt. Och genom att ställa in sig på detta, genom att förstå att hela livsmysteriet är uttryck för en logisk och kärleksfull Försyns existens, livsytringar och viljemanifestationer, då börjar man att uppleva att allt är mycket gott, att allt bara har kärleken som syfte och att allt ska resultera i kärlek – och därmed är man med om att lägga grunden till en ny världskultur.

19. Upplevelsen av ett elddop

Även om ni i dag har varit utsatta för ett lidande, vars avsikt ni för ögonblicket inte kan se, är detta lidande lika fullt med om att förbereda detta kärlekstillstånd i ert eget inre. De människor som har lidit mest, är också de som förstår och förlåter mest. Genom att låta bli att ta parti för den ena eller andra makten, genom att behålla lugnet och jämvikten intakt, genom att skänka vår omgivning en kärleksfull förståelse, oavsett vad omgivningen gör mot oss eller tycker om oss, börjar livet öppna sig för oss, och enheten i det hela visar sig för oss. Genom att handla på det sättet, kan ni plötsligt en dag komma att få uppleva något fantastiskt, oftast när ni minst av allt väntar er det. Det kan inträffa när ni står och betraktar ett vackert landskap ute i naturen, eller när ni sitter hemma i ert vardagsrum, att ni plötsligt känner en enorm salighetsförnimmelse. Ut från er strålar ett väldigt ljus som förbinder er med omgivningen, med hela den övriga världen. Ni upplever det som en väldigt eld, som blir till en låga. Denna upplevelse kallar jag för ett elddop, men den är mer

än det. Den skulle i verkligheten inte betyda någonting, om den bara var en syn, en upplevelse. Men denna upplevelse medför, då denna "eld" påverkar hjärnan, att vissa celler eller centra, som tidigare var latent, nu öppnas, och allt det som tidigare var oklart för er, strålar nu med en gränslös klarhet för er. Ni är med om denna egendomliga upplevelse, att oavsett vart ni riktar era tankar, tillhandahåller tingen sina hemligheter för er så klart, att ni kan analysera allt som ni upplever. Ni ser med egna ögon att "tusen år är som en dag, och en dag som tusen år". Ni upptäcker att "tiden" blott är något som hör till den fysiska kroppen, att den är ett fysiskt ting, en skapad realitet, och att det som verkligen är ni, ert jag, finns bakom den fysiska kroppen och aldrig kan förgå. Samtidigt som detta eldhav omsluter er, förnimmer ni Gudomen. Detta är inte så lätt att förstå, och ni menar kanske att Gudomen i ett sådant ögonblick gott kunde säga: "Jag är Fadern", så att ni lättare kunde förstå det, men detta låter sig inte sägas med ord. När det är den verkligt personliga upplevelsen av Fadern, hörs det inte i ord, utan det förnims med varenda nervtråd att man står inför den eviga Fadern. När man personligen har upplevt detta, kommer det senare att vara omöjligt att se tingen som åtskilda.

20. När det dagliga livet blir ett samtal med Gud

När jag står här framför er, står jag framför Gudomen. Självklart kan jag urskilja er en och en, men jag ser er inte desto mindre som en samlad enhet. Jag ser att ni genom er andliga utstrålning är förbundna med varandra i ett strålände ljus, er andliga utstrålning är i sin tur förbunden med jordklotets andliga utstrålning, med universums utstrålning. Allt är ljus, och denna ljusocean är Gudomen, och han är inställd på mig. Han använder era munnar och handlingar för att komma innanför mina sinnesförmågors räckvidd. Alla era handlingar och allt det ni säger, förbinder jag med det som andra säger och gör, och när jag undersöker alla dessa handlingar och utsagor, visar det sig att livet i verkligheten är en samlad levande tankemanifestation, skapad av Gudomen. Jag kan se att Gudomen genom det dagliga livet säger något till mig, därigenom kommer jag att leva tillsammans med Gudomen, så som man lever tillsammans med sin nästa. Jag talar med Gud, som en man talar med sin nästa. När man har nått detta stadium, då infinner sig friden i medvetandet. Medvetandet är då förenat med Gudomen på ett sådant sätt, att man ser att allt det som sker är fullkomligt logiskt, att det är Guds kärlek som i dag ligger bakom den forcerade utvecklingen som mänskligheten nu upplever, och som kommer att föra de olika nationerna fram till ungefär samma steg, så att jorden därigenom kan komma att få uppleva en harmonisk samhällsordning. Om denna utveckling inte var forcerad, skulle det dröja länge innan det var tal om en verkligt väsentlig förändring. Om lidandena inte var så koncentrerade som de nu är, skulle människorna kunna leva i århundraden utan att komma i kontakt med den upplevelse som jag just har berättat för er om. Denna forcerade utveckling kommer att leda till att jordens alla stater uppgår i en högre enhet, ett tillstånd som inte kunde äga rum utan allt det som sker i dag.

21. Den enskilda människan kan inte vara annorlunda än hon är

Men det måste finnas någon som kan berätta för människorna om alla dessa ting för att hjälpa dem på traven, annars kunde de fortsätta med att leva utan att verkligen lära känna de kosmiska lagarna. Man kan inte möta Gudomen där man hatar och förföljer, där man hyser antipati mot någon eller något. Där man gör det, stänger man till sina sinnesförmågor, så att man inte kan komma i kontakt med Gudomen. Därför är det en betingelse för att få "tala" med Gud, att man rensar ut alla sina dräpande tendenser och ställer in sig på att vara kärleksfull och förlåtande. Denna inställning är inte så svår att förvärva, när man vet att den enskilda människan inte kan vara annorlunda än hon är. Man blir inte arg på en tistel, för att den är en tistel och därför sticks om man kommer för nära den. Men när det rör sig om människor, tror man ofta att en "tistel" mycket väl kunde vara en "viol", men lika lite som en tistel i växtvärlden inte kan vara en viol, lika lite kan människorna vara något annat än vad de är. Människorna är lika olika som blommor och växter. Några människor har egenskaper som kan resultera i obehag för andra och för dem själva; andra har egenskaper som endast befördrar glädje och lycka. Om vi börjar att bombardera de som är "onda" med moralpredikningar och kräver att de omgående ska bli annorlunda, är vi i verkligheten inte bättre själva. Vi måste lära oss förstå, att omgivningen är ett enda stort flammande hav av ljus, en ocean av viljekraft, av smekning från Gudomen. Där vi blir arga och hetsiga mot dem som känner antipati mot oss, splittrar vi vår gudsmedvetenhet och går miste om den upplevelse, som jag tidigare skildrade. Detta betyder inte att man ska ropa hurra inför allt det obehagliga som man upplever, utan bara att vi ska låta det vara, där vi inte mäktar med att förbättra det med kärlek och förståelse. Endast där, där vi förmår att förbättra tingen med kärlek, har vi vårt arbetsområde.

22. Att se allt som Guds kropp och som en gudomlig hänvändelse till oss

Det står skrivet att vi ska älska vår nästa som oss själva. Men vår nästa är inte endast den som står oss närmast, vår nästa är hela vår omgivning. Materien består av levande väsen, den är en del av Guds kropp. Men Gud har ingen form, han är, om ni förstår, alla formers form. Oavsett vad man ser, så är det Gudomen. De olika människorna, växterna, djuren, mineralerna, molekylerna, atomerna, elektronerna osv. , allt är Guds kropp, hans sinnesorgan, genom vilka han uppenbarar sig. Om det inte var på det sättet, skulle bilden av Gud krympa ihop till en ofullkomlig timlig företeelse. Då allt som finns till är Gudomen, kan man omfamna Gudomen var som helst, och först när man kan det, har man den riktiga bilden av Gud som identisk med hela vår omgivning. I mitt arbete är allt baserat på att lära er att förstå naturen, att förstå den logik, med vars hjälp världsalltet är uppbyggt, och att förstå att allt det, som man har att göra med, är livsytringar som strålar ut från Guds medvetande. Förstår man detta, framtonar här en helt annan gudsbild. Framtidens människor kommer att leva med en helt annan bild av Gudomen än nutidens. Denna bild kommer att förena sig med allt som sker i världen, vara i kontakt med lagarna för tillvaron och därmed fundamentalt logiskt underbyggd. Att se allt som Guds kropp, att se allt som sker som en gudomlig hänvändelse, att se allt som ett uttryck för något som Gudomen önskar att säga en, kommer leda till att

människan en dag frågar sig själv, vad det är Gud önskar meddela henne. Och i alla livets förhållanden önskar Gudomen visa gudasonen att alla upplevelser av lidanden, hur svåra de än är att genomleva, berikar medvetandet med ny kunskap och alltså leder till ett utvidgande av medvetandet, till en större mental horisont, vilket ju endast vill säga en större förmåga till livsupplevelse. Det är denna större upplevelseförmåga som känns som en smekning från Gudomen. Den leder till ett påvisande av att ens öde hela tiden är ett uttryck för ljus och åter ljus, och på så sätt får man frid i sitt sinne. Gud önskar förvandla människornas inställning till sin omgivning. Och det sanna gudsförhållandet är detsamma som att människan ställer in sig på att hela dess omgivning är Gudomen.

23. "Fader, ske inte min, utan din vilja"

Som jag tidigare berättade för er, vilar naturmänniskans förhållande till Gudomen på en automatfunktion, hon är inte i stånd att med sitt vakna medvetande förstå det verkliga sammanhanget. Kulturmänniskan av i dag har avlägsnat sig så långt från Gudomen som det över huvud taget är möjligt, men detta tillstånd har lett till lidande och åter lidande. I Jesu berättelse om den förlorade sonen, som kom tillbaka till fadern efter att först ha "ätit tillsammans med svinen", har vi en utmärkt illustration av nutida människors gudsförhållande. När man "äter tillsammans med svinen", vilket vill säga manifesterar djuriska tanke- och handlingssätt, tillber man hedendomen. Vi behöver inte längre döda för att leva. Långt mindre behöver vi döda våra medmänniskor. Därför är det nödvändigt att komma in på hur man ska vänja sig av med dessa saker, inte endast i de grövre formerna, utan också där det bara är till exempel 10 % mord. Alla mörka tankar är mord i mindre skala, och därför gäller det att nå fram till att hålla alla mörka och nedbrytande tankar borta och endast vara inställd på att älska sin nästa som sig själv. Det är nödvändigt att jag genom alla mina analyser visar er dessa ting, för att ni i studiet av allt som jag berättar för er, kan komma att se att allt det som människorna i allmänhet är vana att se som "döda" ting, t.ex. materien, havets bränningar, luften, stormen, klotens gång m.m., är liv, är uttryck för viljemanifestationer, är skapade för era sinnen för att upplevas med ert förstånd. Allt kommer en dag att upplevas av er som en hänvändelse till er själva, och det är bara en tidsfråga innan ni reagerar på ett riktigt sätt på denna hänvändelse och i ödmjukhet böjer era huvuden och säger: "Fader, ske inte min, utan din gudomliga vilja!". När ni kan säga det, är ni inne på den riktiga kursen mot Gudomen. Jag kan ge er den teoretiska kunskapen, men den praktiska kunskapen kan ni bara skaffa er själva genom era egna självupplevda erfarenheter. Ni kan blanda de mentala energierna helt efter er egen vilja, men vill ni ha den verkliga upplevelsen av Gudomen, är det nödvändigt att ni förändrar ert sätt att vara och lär er att använda den kosmiska kemin på ett riktigt sätt. Ett nytt sätt att vara kommer inte av sig självt. Ni måste lära er att blanda era tankematerialier på det riktiga sättet. När man ska välja mellan två handlingssätt, är det inte alltid lätt att veta vilket som är det riktiga. Ofta kan man vara i en sådan situation, att vad man än gör, kommer det att vara något

ont. Står man inför två onda ting gäller det alltid att välja det minst onda, vilket inte alltid är det som går ut över oss själva minst.

24. Människorna kommer att finna varandra och skapa en stor enhet

Ni måste lära er att ställa in er på att på samma sätt som ni alltid är omgivna av fysiska väsen, är ni också omgivna av en mängd för er osynliga väsen. Ni är aldrig helt överlämnade åt er själva; ni befinner er alltid, medvetet eller omedvetet, i en korrespondens med Gudomen. Ni måste veta att oavsett vilka ögon ni ser in i, så är det Gudomens förnimmelseredskap ni möter. Vad ni än upplever, är det Gudomen som talar till er. Många människor har upphört att be, eftersom de tvivlar på börens betydelse. Detta är en mycket felaktig inställning. Bönen är det mest värdefulla kommunikationsmedlet mellan Gudomen och gudasonen. När ni lär er att förstå, att de saker jag har berättat för er är sanna, kommer ni att få frid i ert medvetande. Då kommer ni in i ett sinnestillstånd i vilket det är frid och jämvikt. Jag har fullständig fred och jämvikt i mitt medvetande, oavsett hur svårt kriget än är. Jag vet att det kommer att bli de ljusa krafterna som segrar i den strid som i dag rasar över världen, och att de kommer att främja en ”ny himmel” och en ”ny jord”. Jag vet att endast det mest fullkomliga kommer att ske, och då jag kan endast lovprisa Gudomen.

Efter allt det som ni nu upplever, kommer människorna att finna varandra och skapa en stor enhet. All monopolisering kommer att upphöra, då människorna kommer att lära sig att se, att det enda verkliga värdet som finns i världen, är människans förmåga att skapa, att frambringa. Den ekonomiska skillnad som i dag råder i världen, är en onaturlig skillnad, och den kommer att försvinna. Det kommer att komma en helt ny social ordning, jorden kommer bokstavligen talat att bli en ”ny” jord, där administrationen av de fysiska värdena kommer att finna sin riktiga väg. Människornas andliga inställning kommer att gå i den riktningen som jag i kväll har beskrivit för er. Människorna kommer att lära sig förstå att Gud är allt som finns till, och allt det ni gör, gör ni mot Gud. Men då Gud är allt som finns till, är vi själva en del av honom, och följaktligen kommer allt som vi gör mot honom också vara något som vi gör mot oss själva. Vårt öde är således beroende av vårt sätt att vara. När människorna har förstått detta, kommer de att bli angelägna att vara kärleksfulla mot allt och alla, och med den inställningen kommer världsfreden att göra sitt intåg på jorden.

Referat av Martinus föredrag januari 1942 i Livets Bogs Bureau. Artikeln bygger på en stenografisk uppteckning av Hans Bønnelycke m.fl.. Publicerad första gången i Kontaktbrev nr 9–11, 1942. Senast publicerad i Kosmos 9/2013. Artikel-id: M2044.

Det sanna Gudsförhållandet 2 – ”Lönnkammaren”

1. Det sanna gudsförhållandet

Kära vänner! I kväll vill jag gärna berätta lite mer för er om det sanna gudsförhållandet. Det är ju ett ganska omfattande ämne, som inte kan belysas fullständigt uttömmande i några enstaka föredrag, och i dessa två föredrag kan

jag också bara gå in på några viktiga delar av detta problem. I kväll vill jag gärna tala lite om den mer tekniska sidan av förhållandet mellan det levande väsendet och Gudomen.

Då det är mycket viktigt för varje människa att komma i kontakt med Gudomen, gäller det också att få en grundlig kunskap om och en förståelse av den tekniska sidan av förhållandet till Gud, ty utan den kommer det inte vara möjligt att nå fram till en verkligt fullkomlig korrespondens med honom. När vi nu arbetar så mycket med de andliga problemen, och jag sätter er in i en mängd olika kosmiska analyser, är det inte så mycket för att ge er ännu mer teoretisk kunskap om de ting som de kosmiska analyserna belyser, utan i högre grad för att ni med hjälp av denna kunskap ska kunna bli i stånd att rikta in ert medvetande på den verkligt fasta punkten i världsalltet. Först när ni har blivit ett geni i att rikta in ert medvetande mot världsalltets verkligt fasta punkt, har ni nått fram till det sanna gudsförhållandet. Så länge en människa inte har nått fram till det sanna gudsförhållandet – och det har hon inte så länge Gudomen inte har blivit ännu mer levande för henne än hennes medväsen – finns det oro, rastlöshet och otillfredsställelse i hennes sinne. I ena ögonblicket intresserar hon sig för en sak, men förkastar snart denna sak, därför att hon inte därigenom har fått frid och jämvikt i sinnet, i andra ögonblicket för något helt annat, och nu menar hon återigen att hon i det nya som hon har intresserat sig för, har funnit det riktiga, men efter en tid mister hon intresset också för detta, därför att det inte var det som hon sökte, och så söker hon på nytt.

Saken är den, att en människa i det långa loppet inte kan vara sig själv nog och därför vid en eller annan tidpunkt i sitt liv inte kan låta bli att söka efter en eller annan fast hållpunkt utanför sig själv – en högre makt som ordnar allt – därför att det i varje levande väsen, antingen det är ett väsen i mikrokosmos, mellankosmos eller makrokosmos, finns en inställning riktad mot Försynen. Denna inställning kan vara medveten eller omedveten, instinktmässig, känslomässig, intelligensmässig, latent eller kulminerande, allteftersom vilket stadium i spiralen det aktuella väsendet befinner sig på. Det är mycket viktigt att klargöra för sig själv att denna inställning aldrig saknas helt hos något som helst levande väsen, ty utan att man är klar över detta, får man ingen verklig förståelse för förhållandet mellan det levande väsendet och Gudomen. För den jordiska människans vidkommande gäller det att denna inställning på Försynen efter hand ska nå fram till att bli den fasta punkt varpå hon baserar sin tillvaro, så att denna kan bli så fullkomlig som möjligt, och likaledes att den jordiska människan kan bli fullständigt medveten i hela världsalltet och bli ”upphöjd till Gudomens egen utkikspunkt” och se fullkomligt klart medvetet att ”allt är mycket gott”.

2. Det intima gudsförhållandet i lönnkammaren

Genom mina analyser har ni visserligen fått veta att allt är mycket gott, men det är inte tillräckligt om ni inte får ut mer av det än den blotta kunskapen om det, och utifrån det sluter er till att det då inte finns någonting att be om. Då kommer denna kunskap snarare att avlägsna er från Gudomen, då har ni fått en felaktig inställning. Den djupaste förståelsen och verkliga upplevelsen av att ”allt är mycket gott” leder däremot fram till ett mer intimt förhållande till

Gudomen, där bönen i "lönnkammaren" kommer att spela en mycket betydande roll. Ni måste förstå att även om allt är mycket gott, är det ändå nödvändigt att be till Gud, ty detta att be till Gud omfattar mycket mer än bara detta att be om något. Ni ska helst nå fram till att utveckla ett medvetet, intimt förhållande till Gudomen, som ligger långt över även det mest intima och harmoniska materiella förhållandet till er allra bästa vän, era föräldrar, er äkta hälft, förlovade eller vem ni än håller mest av. Det är detta medvetna, intima förhållande till Gudomen som uttrycks med hjälp av "lönnkammaren". Det har inte uttryckts så tydligt tidigare, men det är det som Jesus menar när han i bergspredikan säger: "När du ber, gå då in i din kammare, stäng dörren och be sedan till din fader som är i det fördolda. Då skall din fader, som ser i det fördolda, belöna dig." "Kammaren" eller "lönnkammaren" är ett symboliskt uttryck. Man ska inte tro att det ska tas bokstavligen. Med detta menas inte endast en kammare med fyra väggar och en stängd dörr. När förhållandet till Gudomen här liknas vid en "lönnkammare", är det för att det handlar om en princip, en symbol för ett stort område. "Lönnkammaren" är en princip som dels uttrycker att man, när man önskar be till Försynen om något, hellre bör be lugnt och tyst för sig själv, i "lönnndom", än att ställa sig på gatan eller på ett torg, så som det är brukligt inom de olika religiösa rörelserna, ty en offentlig bön får lätt ett fariseiskt sken över sig, och dels uttrycker "lönnkammarens" princip att man på detta sätt, genom att be tyst och stilla för sig själv, i "lönnndom", säkrast uppnår en verkligt intim och personlig kontakt med Gudomen, så att det får karaktären av ett personligt, förtroligt samtal mellan en själv och Gudomen, utan att det finns någon ovidkommande som blandar sig i. Jag nämnde att "lönnkammaren" var en princip, ty när man har kosmisk klarsyn, ser man allt som principer, substans, kraft etc. Allt som finns tillgängligt för förnimmelsen, kan man då uttrycka genom vilken beteckning man vill av de ovannämnda, eftersom alla dessa beteckningar är synonymer för samma sak.

3. Vägen till Gudomen

När det nu handlar om att komma in i en personlig, intim kontakt med Gudomen i "lönnkammaren", är det mycket viktigt att finna denna Gudom, ty utan att finna Gudomen når man inte fram till sitt rätta hem i tillvaron. Vägen till det rätta hemmet i tillvaron går genom spiralen. Tidigare har jag belyst detta som en vandring genom spiralens sex riken, vilka uttrycker olika tillstånd. Dessa olika tillstånd finner vi också demonstrerade i liknelsen om den förlorade sonen. I denna liknelse har vi också en bild av vägen till Gudomen. Jag nämnde tidigare att när man lär sig att "allt är mycket gott", kunde man låta sig förledas till att tro att det inte finns något att be om. Om detta kan sägas att det självklart vore mycket viktigt att lära sig hur man ska be om något, om livet endast handlade om att be om något, men det är lyckligtvis inte fallet. Tänk om vi i vår dagliga tillvaro aldrig kunde vara tillsammans utan att vi strax skulle be varandra om något, då skulle vi få en tämligen tråkig och disharmonisk tillvaro, men nu är det lyckligtvis också så att vi företar oss andra saker när vi är tillsammans. Vi utbyter tankar och berättar för varandra om våra upplevelser, tackar varandra för något som vi har gett varandra, samtalar

med varandra, ger varandra något utan att vi har blivit ombedda till det, skapar trivsel och välbefinnande osv., och det är härligt att det är på det sättet. Och samma sak borde i princip vara fallet när det gäller Gudomen. Liksom vi i vår dagliga tillvaro företar oss annat än att be varandra om något, borde vår bön i "lönnkammaren" gärna också bestå av annat än att be Gud om hjälp i den ena eller den andra situationen där vi inte kan få hjälp av någon enda människa, till exempel tacka Gudomen för de många ting som vi dels får och dels upplever. Men om man verkligen är i den situationen att man behöver hjälp, gäller det att man inte bara använder Gudomen som ett slags nödhjälp och i vanliga fall är helt likgiltig. Använder man sig av möjligheten att be Gud om hjälp, ska det gärna vara något man gör dagligen, inte endast för att rädda sig själv ur en knipa, utan däremot för att till exempel be om kraft och styrka varje gång man ska uträtta något viktigt, så att resultatet blir det bästa möjliga och det mest kärleksfulla, inte minst för de andra. Således skulle det vara klokt om till exempel en föredragshållare bad en bön varje gång han ska hålla ett föredrag, en skådespelare precis innan han ska in på scenen, en affärsman innan han ska fatta ett viktigt beslut, och så vidare. Och slutligen hör det också till den verkliga bönen i "lönnkammaren" att man varje kväll, innan man går och lägger sig, gör en personlig värdering av sitt handlings sätt under dagens lopp, så att man så snart som möjligt kan lägga den aktuella dagens manifestationer bakom sig och förstå essensen av dem, så att man inser vad man helst inte ska göra en annan gång.

4. Att uppleva Gudomen som en enhet och en mångfald

Man skulle gärna uppnå att Gudomen blev så levande för ens medvetande, att man når fram till att tala med honom ännu mer förtroligt än en man talar med sin nästa, ställa frågor till honom och få förklaringar på dessa; så är till exempel mitt förhållande till Gudomen. I verkligheten är förhållandet det att vi helst skulle uppnå ett tillstånd, där vi fullständigt medvetet talar med världssalltets Herre och förstår att alla våra medväsen är ett slags levande "svar" från Gudomen, anpassade efter vårt medvetande och vår förmåga att förstå. Att förstå dessa "svar" på rätt sätt är en njutning, som det absolut inte finns något som helst motstycke till. Att få uppleva denna njutning hela tiden, är den sanna meningen med era liv, det är det som alla levande väsen leds mot. När ni har nått fram till ett tillstånd där ni hela tiden upplever denna njutning, har ni det som vi betecknar som "kosmiskt medvetande". När ni har kommit till denna punkt och fått kosmiskt medvetande, har det skett en förvandling hos er från ert tidigare tillstånd, då har ni blivit "ett med Fadern" eller Gudomen, då ser ni inte Gudomen endast som en mångfald, utan också som en enhet.

Nu är ni vana vid att se allt det som existerar, naturkrafter, klot, solar, stjärnor, vintergatssystem, människor, djur, växter, mineraler m.m., som en mångfald, och då ni genom mina analyser har lärt er att allt detta tillsammans är Gudomen, så betyder det att ni snarare ser Gudomen som en mångfald, men att se Gudomen som en mångfald leder inte till något intimt, sant gudsförhållande. Därför existerar det en annan princip i tillvaron, som leder fram till att se Gudomen som en enhet, och denna andra princip är det jag kallar "lönnkammaren". I "lönnkammaren" är man i stånd att manifesteras den högsta

och mest intima formen av ”bön”. Bönen är inte något som ska bli omodernt en gång och därför försvinna. Tvärtom, den utvecklade människan kommer att nå fram till att använda bönen varje dag i en utsträckning som man i dag endast vagt kan föreställa sig. Bönen är ju en princip som finns nedlagd i varje levande väsen som en inställning mot Försynen.

5. Djurets ångestskrik är en första bön

Detta börjar bli särskilt synligt hos djuren. De djur som har nått så långt fram i utvecklingen att de kan utstöta ett skrik, gör detta när de befinner sig i dödsångest. Detta dödsångestskrik utstöter de, som jag tidigare har nämnt, först när allt hopp om räddning är ute. Dödsångestskriket är inte riktat mot jägaren eller förföljaren, det är riktat mot det okända. Djuret är inte medvetet om att det i det okända existerar en Försyn. När det skriker i dödsögonblicket beror det på att det hos djuret finns en talang eller ett vanemedvetande från den föregående spiralen att utstöta ett skrik, när allt hopp om räddning är ute.

Naturmänniskan använder också bönens princip, bland annat i sina offer och övriga religiösa handlingar, till exempel för att blidka ”gudarna”, vars existens hon instinktmässigt anar. Den civiliserade människan använder också bönens princip så länge hon är troende, medan den mer materialistiskt inställda människan har kommit så långt bort från Gudomen, att hon till och med förnekar hans existens eller i bästa fall räknar honom som överflödig. Endast i de fall, där en sådan människa inte får en alltför plötslig död, kommer hon omedelbart före ”döden” åter att bli inställd på Försynen.

Således har vi nu sett att varken djuren eller de jordiska människorna helt avlägsnar sig från att vara inställda på Försynen, och då de ännu högre väsendena lever i en permanent korrespondens med Gudomen, står det klart att det inte finns något som helst levande väsen, som inte har en eller annan form av gudsförhållande, ”bön”, eller inställning på en Försyn, även om den jordiska människan rent tillfälligt kan komma i ett tillstånd, där denna princip inte i särskilt hög grad visar sig på ytan. Vi har sett att denna princip kan manifesteras under många olika former, inte bara som ett dödsångestskrik hos djuren, utan också som en strävan mot högre ideal, mot ljuset, hos människorna.

6. Det gudomliga ljuset i religionen

I vår barndoms kristendomsundervisning fick vi veta att Gud befallde: ”Varde ljus!” Vad var det för ett ljus? Det var inte solens ljus som skulle lysa upp all världens kontinenter. Det var ett mentalt ljus, det var Guds egen mentalitet. Det var detta att nå fram till att se och uppleva Gud som ett levande väsen, som man är i oavbruten korrespondens med, och som man får en förstahandskunskap om livet och världsalltet av. Det är det ljuset som vi alla strävar emot, och som djuret utstöter sitt ångestskrik mot. Detta ljus kan vi följa i dess utveckling fram genom religionerna. Ett av de första tillfällen som vi möter det i den kristna religionen är hos Kain och Abel, där de offerar till Gud. Berättelsen om deras offer till Gud är symbolisk. Genom att tända var sitt bål, var sin eld, försöker de rikta Försynens uppmärksamhet på sin existens och behaga denna Försyn. Röken från Abels bål steg rakt upp, då visste han att

Gudomen gladdes åt hans hänvändelse, medan däremot Kains rök gick längs med marken, varefter han inte tvivlade på att hans hänvändelse inte behagade Försynen. Och så är det också med människorna i dag. Några får liksom Kain ett skenbart negativt svar på sin hänvändelse, andra kommer liksom Abel att upptäcka att de blir bönhörda med detsamma.

Vi kan följa ljusets utveckling vidare och ser det åter i Jakobs dröm om himlastegen upp mot ljuset. Jakobs dröm är också symbolisk. Den uttrycker att det levande väsendets strävan går mot ett tillstånd, som är ljusare än det som det befinner sig i.

På så sätt går utvecklingen vidare ända fram till den moderna civilisationen. Vi kan betrakta en av den moderna civilisationens representanter, till exempel en soldat som befinner sig på slagfältet och just har gett en fiende dödsstöten, och nu kunde man ju tycka att han efter att ha övervunnit fienden skulle känna sig som en hjälte, men det är absolut inte alltid fallet, tvärtom befinner sig många soldater i ett tillstånd av förtvivlan över vad de har gjort.

Detta är också en form av "bön", av hänvändelse till Försynen eller en form för strävan mot ljuset. Men det är inte endast på slagfältet som människorna befinner sig i ett förtvivlat tillstånd, där all deras sorg, ångest och kvidande verkar som en form av "bön" till Försynen. Även i många andra situationer ser vi att den moderna, utvecklade människan, trots att hon har fått kunskap om många saker, ändå ofta befinner sig i ett tillstånd av nöd och förtvivlan. Saken är den, att även om man har fått kunskap om många olika saker, kommer man icke desto mindre fortfarande att kunna hamna i ett tillstånd av nöd och förtvivlan, så länge som man inte har funnit vägen till ljuset.

7. Vägen mot ljuset är vägen mot Gudomen

I vår barndoms kristendomsundervisning har vi ju lärt oss att vägen går mot ljuset. Samma sak gör sig gällande inom de andra stora religionerna, buddhismen och islam. Även där lär man ut att vägen går mot ljuset. Vägen mot ljuset har jag bland annat symboliserat med utvecklingsstegen för de olika typerna av väsen. Högst uppe på utvecklingsstegen befinner sig de väsen, varifrån till exempel världsåterlösarna kommer. De kommer bland annat från det riktiga människoriket. Världsåterlösningen har bland annat till uppgift att göra väsendena medvetna i Gudomen. Men när man ska göra väsen medvetna i Gudomen, måste det ske med hjälp av energi. De energier som den jordiska människan mottar, är inte allesamman jordiska, fysiska energier. När den jordiska människan ska bli medveten i Gudomen, måste det vara med hjälp av en högre energi som strålar in över jorden från vintergatans centrum. Denna högre energi, som är detsamma som det ljus som vi har lärt oss att vägen går mot, blir i den jordiska zonen förorenad av väsendenas primitiva manifestationsförmåga. Men efter hand som utvecklingen går framåt, blir ljusstrålarna klarare och klarare. Väsendena kommer mer och mer över i ett tillstånd av kärlek och intellektualitet. Centrum i vandrigen mot ljuset är en bestämd punkt, nämligen Gudomen. Hur Gudomen ser ut, har man under tidens gång skapat sig många olika föreställningar om, och man har skapat sig många bilder av honom som emellertid alla är ofullkomliga, då Gudomen är höjd över varje form av bildskapelse.

8. Ljuset och den dräpande principens ideal

Vägen eller vandrigen mot ljuset kan också visas på ett annat sätt. Om vi undersöker tillståndet här på jorden och ser på förhållandena mellan nationerna, hur det är nu och hur det kommer att utveckla sig, har vi också här en bild av vägen mot ljuset. Den väldiga katastrof som vi nu upplever, är ett direkt resultat av att de olika nationernas regeringar har dyrkat ideal som absolut inte var ägnade för att skapa ett behagligt tillstånd för de andra nationerna. Några nationers regeringar ville ha kolonier och rikedomar från de som hade mer än de själva, och då dessa inte frivilligt ville ge ifrån sig sina kolonier och rikedomar, måste det leda till den världsbrand som härjar på jorden.

Betraktar vi de enskilda människorna, ser vi att de också är inställda på olika riktningar och har olika ideal. Några är inställda på den dräpande principens ideal, koncentrerade i begreppet "makt är rätt", medan andra är inställda på det motsatta idealet. Men det finns också människor som har båda dessa ideal i sitt medvetande, på så sätt att den ena i perioder har övertaget. Dessa människor är ofta intresserade av en mängd materiella ting, men då det verkliga rättsbegreppet ännu inte är helt utvecklat hos dem, blir de ofta ett offer för äregirighet, maktsjuka och att armbåga sig fram före de andra. Men de tankearter som ligger till grund för dessa tillstånd, hör hemma i de lägre zonerna och orsakar oundvikligen lidanden, ångest och sorg. Samma sak gör sig gällande i de mentala tillstånd där den dräpande principen har övertaget, och människorna tycker att det är "stort" att kunna hämnas, hata och tillintetgöra. Men oro och ångest är djupast sett de utlösande faktorerna för impulser eller "böner" riktade mot den eviga Försynen. Som nämnts, är människorna med en del av sitt medvetande inställda på motsatsen till den dräpande principen. Att de också hyllar motsatsen till den dräpande principens ideal, nämligen nästakärlekens ideal, visar att de med en del av sitt medvetande är inställda på ljuset. "Ljuset" är den nya världsimpulsen, genom vilken alla väsen ska nå fram till det tillstånd som jag kallar "kosmiskt medvetande". Ljuset är den "säd, i vilken alla jordens släkter ska välsignas". Därigenom ska alla nå fram till en levande korrespondens med Försynen. Men den jordiska människan är på sin vandring mot ljuset i allmänhet ännu inte särskilt inställd på Försynen. Hon ska lära sig genom att tillfredsställa sin längtan, vad den i verkligheten bar i sitt sköte. Man måste förstå att det är gudomligt och kärleksfullt att hon känner längtan och har intressen som orsakar mörker, ångest, sorg och förtvivlan, ty utan tillfredsställandet av denna längtan och dessa intressen, skulle det vara helt uteslutet att hon kunde nå fram till visdom. På detta stadium där den jordiska människan befinner sig, gäller det i allmänhet att "den enes död är den andres bröd". Det är på detta stadium som människans längtan går i riktning mot att bli en väldig materiell matador. Ni måste förstå att jag inte säger allt detta för att kritisera, utan för att visa vad som i verkligheten försiggår i livet.

9. Världskrig i den inre världen och världskrig i den yttre världen

Manifestationen av alla dessa ideal är i verkligheten ett uttryck för ödesvågor som sänds ut, och den väldiga världsbrand som vi nu upplever, är djupast sett

verkan av dessa ödesvågor som vänder tillbaka. Vi har ju lärt oss, att "som man sår, ska man skörda". För jordklotets vidkommande är dessa tillbakavändande ödesvågor nu under full utveckling. Det har aldrig förr på jorden funnits en sådan kolossal utveckling av den dräpande principen, och det kommer aldrig någonsin att komma tillbaka. Om vi betraktar de enskilda människorna, gäller samma sak. Också här kommer ödesvågorna tillbaka, och det kommer att orsaka att de kommer att uppleva ett "världskrig" i sitt inre. När ödesvågorna kommer tillbaka i en överväldigande mängd, kommer dessa människor som har sänt ut dem att uppleva ett tillstånd av oro och ångest. Det uppstår mörker och kaos i medvetandet, som exakt motsvarar det som jag berättade om soldaten på slagfältet, vars hela sinnestillstånd var ett slags rop till Försynen om hjälp. Efter att han hade upplevt detta mörker och kaos i medvetandet tillräckligt många gånger, så att detta att dräpa en annan människa nästan var utlevt, kom han att längta mer och mer efter Försynen, efter att komma i beröring med andra krafter som kunde leda till att han kunde få ordning i sitt medvetande. När han har fått ordning i sitt medvetande, kommer han efter hand mer och mer att manifesteras nästakärlek, han går över till att leva för att tjäna och inte för att låta sig tjänas. Då blir det harmoni i hans medvetande. Det infinner sig en fullständig jämvikt i medvetandet, på så sätt att alla hans medvetandecentrum blir inställda på Gudomen. Han blir andlig forskare, och hela hans organism blir ett redskap för manifestation av kärlek.

För jordklotets vidkommande gäller samma sak. När den väldiga världsbranden har rasat ut, kommer alla jordens nationer att komma i harmoni. Alla nationer kommer att få en likvärdig del av alla de olika värden som finns på jordklotet. De kommer alla att bli inställda på fred och harmoni. Alla regeringar kommer att bli underställda en gemensam regering för hela jordklotet, och vid den tiden kommer det riktiga människoriket att vara ett faktum på jorden. Då har jorden blivit "en hjord med en herde". För den enskilda människan kommer det som sagt att innebära att hon får alla sina medvetandecentrum inställda på Gudomen. Då kommer hon att förstå att alla levande väsen tillsammans är Gudomen, och att alla de väsen som hon är omgiven av – oavsett om det är väsen som är emot henne, är obehagliga mot henne, förnärmar och baktalar henne, eller om det är väsen som är kärleksfulla mot henne och förstående inför henne – alla är ett uttryck för något som Gudomen vill lära henne. Då kommer hon förstå att inte endast hon själv, utan alla väsen hela tiden oupphörligen är utsatta för Gudomens påverkan. När den enskilda människan förstår det, då finns det inte längre plats för indignation mot någon eller något, oavsett hur de än uppträder, det kan högst bli tal om att hon vänder den högra kinden till. Det är samma sak som att använda förståndet. Då går hon sin väg och har inte något umgänge med dem som har försökt att förnärma och irritera henne. Det är ett uttryck för kultur att låta "den andra gå till höger, när man själv går till vänster". På det sättet får människan fred i medvetandet och en levande förståelse av att allt som hon upplever som obehag, är Guds bearbetning av henne. Så länge hon inte har fått en levande förståelse av detta och inte har medvetandet helt koncentrerat på allt det goda, det ljusa och det fullkomliga i livet, så är det klart att det måste bli oro och tumult, krigstillstånd och sjukdom i medvetandet. När den enskilda människan har fått sina medvetandecentrum

inställda på Gudomen, på ljuset, då har hon tillryggalagt vandringen mot ljuset.

10. Hur vandringen mot ljuset förnims invändigt

Nu har jag berättat för er om vandringen mot ljuset, och nu vill jag visa er hur denna vandring förnims invändigt. Vandringen mot ljuset är samma sak som vandringen mot en direkt inställning på Gudomen. När man är direkt inställd på Gudomen, då förnimmer man hela världsalltet, alla levande väsen som ett enda väsen, då blir hela tillvaron en enda korrespondens med ett enda väsen, Gudomen. Hela tillvaron blir en enda stor "bön" till Gudomen i "lönnkammaren". Det blir en enda stor koncentration av hela vår energiutveckling. Oavsett vad vi gör mot vår nästa, blir det något vi gör mot Gudomen. Men precis som vi inte kan göra något som helst mot vår nästa, mot Gudomen, utan att använda våra sinnesorgan, på samma sätt kan Gudomen inte heller göra något mot oss utan att använda sinnesorgan. Ska Gudomen förnimma oss, måste det ske genom sinnesorgan. Vem är då Gudomens sinnesorgan? Det är alla de levande väsen som existerar. När Gudomen "talar" till oss genom ett av de levande väsendena som är hans förnimmelseredskap, utstrålar han energi. Denna energi går inte ut i tomma rummet. Den möter en energivåg utsänd från ett annat väsen, och där de möts, uppstår det skapelse. Detsamma är fallet med den enskilda människan. Ingen människa kan tala, äta, höra eller se utan att utstråla energi. Ingen människa kan leva utan att utstråla energi. Antingen hon andas, rör sig, tänker, talar, äter, dricker eller vad hon nu företar sig, utstrålar hon en eller annan form av energi. Men all denna energiutveckling skulle ingenting betyda, om den inte var en reaktion på en annan energiutstrålning som kommer från världsalltets centrum. Där det enskilda levande väsendets energier möter energierna från Gudomen, där uppstår det skapelse, där uppstår det en reaktion mellan Gudomens kraft och det enskilda levande väsendets kraft. När ni hör något och upptar det med era sinnen, har det skett en reaktion mellan den energi som ni utsänder med hjälp av era sinnen, och den energi som det aktuella väsendet, som berättar något för er, utsänder.

11. Den fullständiga korrespondensen med Gudomen

När ni lyssnar på mig, är det en fullständig korrespondens. Ni analyserar det jag berättar för er, och sätter in det i ert medvetande, och därefter riktar ni kanske era tankar ut i rummet, mot andra väsen, och också där uppstår det en reaktion, det uppstår skapelse. I hela den samlade reaktionen mot omgivningen är man i stånd till att fortsätta omskapa sin organism, så att den blir finare och finare och mer och mer lämplig för en fullständig korrespondens med Gudomen. Hela tiden sker det en reaktion, ett samarbete mellan ens egna energier och omgivningens, Gudomens, energier. Allt det som människan kan frambringa, är ett resultat av detta samarbete. Alla de stolar som ni sitter på, kunde snickaren inte ha skapat utan trä. Ni kan inte bygga upp någon organism utan att äta och dricka, ty skapelsen av era organismer sker inte endast med hjälp av krafter inifrån ert jag, det måste också till något från er omgivning, från världsalltet, från Gudomen. Ni måste få allting utifrån. När ni ska andas, måste

ni ha luft utifrån, när ni ska äta och dricka, måste ni ha födoämnen, när ni ska höra, måste ni fånga upp några ljudsvängningar utifrån, antingen det nu är andra människors tal, fåglarnas sång, eller dylikt. Ska ni tänka, blir det också på grundval av något som ni har fått utifrån, något som ni har läst eller hört. Således kan ni inte leva ett enda ögonblick utan att en eller annan form av energi tillförs er utifrån. Det måste hela tiden uppstå en reaktion mellan Försynens energi, som tillförs er utifrån, och den energi som strålar ut från ert jag.

Det är viktigt att ni förstår, att vi inte kan finnas till en enda sekund utan att arbeta tillsammans med de krafter som ställs till vårt förfogande. Det är inte ett uttryck för "döda" krafter, även om många av de krafter som ställs till människans förfogande, till exempel naturkrafterna, i allmänhet uppfattas som "döda" krafter. De är tvärtom ett uttryck för den högsta planmässighet, de har var för sig en helt bestämd form för reaktion, de är förnuftigt och logiskt organiserade och tillrättalagda, så att vi, när vi är tillräckligt utvecklade, kan se att de är uttryck för en hänvändelse från Gudomen till oss. När vi upplever något, kan vi se att det är en hänvändelse från ett annat väsen, och på samma sätt vore det önskvärt att vi såg allt det som sker, antingen det nu är en sträng kyla, eller om det är obehagligheter och baktaleri från andra människor, elementens raseri, världskrig, arbetslöshet, sjukdom etc., som en hänvändelse från Gudomen till oss.

Och när jag nu berättar alla dessa saker för er, är det för att ni kan bli medvetna i denna hänvändelse och nå fram till det sanna gudsförhållandet. Det är nödvändigt att bli medveten om alla dessa ting som jag berättar för er – jag gör det inte endast för att ge er kunskap och vetande om dessa ting så att ni kan briljera med dem, utan snarare för att ni med hjälp av denna kunskap kan få uppleva en verkligt harmonisk tillvaro och vara i kontakt med livets lagar. Det är inte ett uttryck för ett verkligt harmoniskt liv att bara teoretiskt känna till att man lever efter döden. Ni har i verkligheten ingen kunskap om vad ni egentligen har fötts till, och vad som är er ödesbestämmelse. Ni har ingen verklig kunskap om vad ni upplevde under de första åren av ert liv, och om ni vet det nu, är det något som ni har hört av era föräldrar, men när ni får kosmiskt medvetande, kan ni realistiskt uppleva att man lever efter döden, och uppleva vad ni i verkligheten har fötts till, vad som är er ödesbestämmelse, m.m. Då får ni en verkligt gudomlig upplevelse, då kan ni uppleva och erfara dessa ting direkt från Gudomen, då kan ni få svar direkt på allt som ni frågar Gudomen om. Det låter fantastiskt för er, men det är icke desto mindre fullkomligt riktigt. Då har ni fullbordat vandringen mot ljuset, då har ni kommit i kontakt med Gudomen, då blir hela er tillvaro en enda stor korrespondens med Gudomen, då talar ni med Gudomen som en man talar med sin nästa, då blir hela ert sätt att vara en enda stor "bön" i "lönkammaren".

12. Stadier i vandringen mot ljuset

Nu vill jag berätta lite om de olika stadierna i vandringen mot ljuset, så som den formar sig för det levande väsendet, ända ner från djuret och fram till den riktiga människan som har fått kosmiskt medvetande.

Det första stadiet i denna vandring är djurets stadium. Om vi undersöker djurets medvetande, kommer vi att se att det inte finns någon jämvikt mellan känsla och intelligens. Djuret har en överväldigande känsla i förhållande till den ringa intelligens som det råder över. Djuret lever nästan uteslutande på instinkt och vanemedvetande från en tidigare spiral. Det är detta vanemedvetande som får det att utstöta ett ångestskrik när det hamnar i livsfara. Djuret utstöter rent vanemässigt och automatiskt sitt dödsångestskrik, när allt hopp om räddning är ute. Detta dödsångestskrik är inte riktat mot det djur eller den jägare som förföljer det, utan det är riktat mot det okända. Djuret har ingen dagsmedveten kunskap om att det i det okända existerar en försyn. Djurets dödsångestskrik är den första späda formen för "bön" eller gudsförhållande. Härmed har det kommit en liten bit på vägen i vandringen mot ljuset.

13. Naturmänniskans och den troende människans stadier

Efter hand blir djuret mer och mer medvetet i sina ångestskrik och får sin intelligens utvecklad, och då är det inte längre ett djur utan en naturmänniska. Därmed har vi nått till nästa stadium. Hos naturmänniskan finns det lite mer intelligens än hos djuret, men det finns fortfarande inte någon balans mellan känsla och intelligens. Känslan är fortfarande dominerande i förhållande till intelligensen. Detta innebär att väsendet på detta stadium är ett troende väsen. Det tror fullt och fast på att det existerar en försyn, men det har ingen realistisk kunskap om detta. Samma sak gäller för den civiliserade människan som går i kyrkan. Också hos henne är det fortfarande känslan och vaneinstinktfunktionen som har övertaget. Hon styrs inte i särskilt hög grad av intelligensen, när det handlar om andliga områden. En människa kan mycket väl vara framstående inom den materiella forskningen och ändå vara en troende, kristen människa, som inte kan använda sin intelligens på det andliga området. På detta stadium börjar Gudomen att uppfattas som ett levande väsen, men man har absolut ingen kunskap om det. I den situationen befinner sig en mängd moderna människor, som ännu lever under en form av tro.

14. Det gudlösa stadiet, där intelligensen har övertaget

På nästa stadium kommer vi till ett väsen som har fått sin intelligens så pass mycket utvecklad, att intelligensen har övertaget. Också här är det ett tillstånd av ojämvikt. Väsendet börjar nu reglera de olika medvetandetillstånden med hjälp av intelligensen, precis som hon börjar styra sin vilja med hjälp av den. Hon börjar göra erfarenheter på en mängd områden – materiellt vetenskapliga områden eller affärsområden. Hon använder sitt förstånd överallt där hon kommer åt, och där hon inte kan använda förståndet, tror hon absolut inte på något som helst. Då hon har för lite känsla i förhållande till intelligensen, kan hon inte komma i beröring med de andliga områdena och få högre känslorferfarenheter, och då hon inte kan använda intelligensen på dessa områden, dör medvetandet om Guds existens för en tid helt bort från hennes sinne. Därigenom kommer hon in i ett medvetandetillstånd där hon direkt förnekar att det finns någon Gud eller i lyckligaste fall anser honom vara överflödigt, vilket i verkligheten vill säga att hon inte tror att det finns någon Gud. På det här stadiet är det inte tal om att väsendet vänder sig till Försynen.

På det här stadiet känner hon inte till något om ”bönen i lönnkammaren”. Hon anser något sådant vara för omodernt och ser ner på de människor som sysselsätter sig med sådant. Men det var ju just detta stadium som väsendena skulle nå fram till. Detta stadium skapar den yttersta kontrasten till ljuset, och utan att man har upplevt den yttersta kontrasten till ljuset, kommer man aldrig någonsin att verkligen värdesätta ljuset, värdesätta det sanna gudsförhållandet.

15. Den materialistiska världsbilden

Därför finns det ingen anledning att klandra dessa människor för att de har kommit så långt bort som möjligt från Gudomen och faktiskt tillber ”döden”. I detta tillstånd tror de inte att det är möjligt att nå fram till sanningen, med mindre än att man använder de traditionella ”vetenskapliga” forskningsmetoderna, som består i att väga, mäta och registrera. Alla andra sätt att närma sig sanningen på anser de vara naiva och ovetenskapliga, men det beror ju endast på att alla andra forskningsområden, till exempel livsyttringsforskningen, övergår deras förstånd. Och då det inte låter sig göras att använda mått- och viktforskning på det religiösa området, bedömer de också realiteter som tillhör detta område såsom varande övertro och fantasi. Sådana människor, som är anhängare av den materialistiska världsbilden, kan inte, när de blir gamla, lugnt betrakta döden som en ”vän”, som ett utbyte av organismer, därför att de menar att det vore ett uttryck för naivitet att tro på ett liv efter döden, då ett sådant efter deras förmenande inte existerar. Emellertid kan man här notera att vanemedvetandet om att det existerar såväl en Gud som ett liv efter ”döden” inte låter sig utplånas helt, det kan högst falla i sömn under en tid.

16. Gudsförhållandet hos den döende materialisten

När en människa som är anhängare av den materialistiska världsbilden ligger för döden, vaknar åter hennes vanemedvetande om Guds existens, då börjar hon åter förnimma att det finns en Gud och att hon ska leva vidare efter ”döden”, och denna förnimmelse lugnar henne, men detta inträffar bara om hon tillbringar en längre tid i sjuksängen, men däremot inte om hon drabbas av en plötslig död genom en olyckshändelse eller liknande. Så länge en människa som dyrkar den materialistiska världsbilden är sund och frisk, bekämpar hon varje form av andlighet och betraktar den materialistiska världsbilden som den enda väg till sanningen som är värdig den moderna människan. Men i detta tillstånd, där hon fullständigt har lämnat tron på Gud och de högsta idealen och i stället har skapat sig ideal inom de materiella områdena, som ofta hör hemma under den dräpande principen, går det inte att undvika att detta väsen får ett motsvarande mörkt öde i form av svåra sjukdomar, ekonomiska svårigheter, ja, kanske till och med ekonomisk ruin, arbetslöshet, nöd och elände, ja, på det hela taget alla former av svårigheter som gör sig gällande här på jorden. Jag måste här för fullständighetens skull inskjuta att ett sådant väsen gott kan uppleva några enskilda liv där hon är en stor och mäktig materiell matador och lever i rikedom och välbehag, men de ödesvågor som hon har sänt ut genom att dyrka ideal som tillhör den dräpande principen, kommer oundvikligen förorsaka

att hon får ett olyckligt öde och hamnar i ett tillstånd som motsvarar soldatens på slagfältet, som jag berättade för er om. Detta tillstånd av förtvivlan, ångest och själsliga kval är i verkligheten ett slags rop till Gud om hjälp, och från det ögonblicket en människa har hamnat i det tillståndet, börjar hon mer och mer kunna använda sin intelligens på de andliga områdena.

17. Livsyttlingsfacit och Guds existens som ett medvetet faktum

Då kan hon inte längre tro på att det bara existerar mått- och viktfacit. Då börjar hon få kunskap om att det existerar ett annat slags facit, nämligen livsyttlingsfacit. Härmed har hon börjat utforska de ockulta områdena, och därmed gör hon en hel mängd nya erfarenheter som mer och mer låter Gudomen bli till ett verkligt medvetet faktum för henne. Dessa erfarenheter kommer att medföra att hennes intelligens kommer i jämnhöjd med hennes känsla, som ju har utvecklats genom alla de lidanden som dyrkandet av idealen inom den dräpande principens områden har gett henne. När intelligensen har kommit upp i nivå med känslan, har det blivit en balans mellan dem, och i detta jämviktstillstånd har hennes medfödda vanemedvetande om Gudomens existens fullt ut tagits i bruk. Nu undersöker hon alla sina erfarenheter med hjälp av intelligensen och blir efter hand fullständigt klar över att Gudomen finns till. Här har hon nått fram till ett tillstånd där hon har en dagsmedveten kunskap om Gudomens existens. Detta tillstånd kallar jag det kosmiskt medvetna tillståndet. När väsendet har nått fram till detta tillstånd, kommer hon att vara i stånd att uppleva Gudomen hela tiden, och då inträffar den upplevelsen som jag kallar "den stora födelsen".

18. Väsen på det fysiska planet och i den första sfären samt väsen på de högre planen

I de situationer som jag nu kommer att berätta för er om, har vi att göra med väsen såväl på det fysiska planet som väsen i den första sfären och väsen på de högre planen, det vill säga det riktiga människoriket, visdomsriket, den gudomliga världen osv. Den första sfären utgörs av den del av det riktiga människoriket som gränsar omedelbart till det fysiska planet. Det är hit till denna första sfär som bland annat människorna kommer när de "dör". Men här måste ni göra klart för er att när det är tal om andliga plan eller sfärer så får ni inte tro att de finns på en eller annan särskild plats. De andliga "planen eller sfärerna" är i verkligheten djupast sett uttryck för tillstånd och finns överallt. Den första sfären har vi mycket att göra med, ty här finns det en härskara av väsen som har till uppgift att hjälpa bland annat de jordiska människorna att komma i förbindelse med Gudomen, det vill säga att främja uppfyllandet av de "böner" som bes i "lönnkammaren". Liksom vi för det mesta inte kan hjälpa våra medmänniskor utan att de ber oss om detta på ett eller annat sätt, och vi heller inte kan uppfatta deras hänvändelse till oss utan att vi använder våra sinnen, så kan heller inte Gudomen uppfatta våra böner utan att använda sinnesredskap, och till dessa sinnesredskap hör bland annat de psykiska väsendena i den första sfären. Våra böner blir "uppfångade" av dessa psykiska väsen, som har till uppgift att göra allt som är möjligt i vår bönhörelses favör, det vill säga allt som inte kolliderar med vår ödesbestämmelse.

19. Människans ödesbestämmelse

Med hänsyn till vår ödesbestämmelse ska det sägas att vi alla har ett visst mål som vi ska nå i varje liv. Innan vi fick en ny fysisk organism, bestämdes det i den andliga världen vilken summa av upplevelser och vilket mål vi skulle nå i denna inkarnation – inte på ett jordiskt vis med anteckningar i böcker och protokoll, utan i stället bestämdes det helt automatiskt bland annat utifrån vårt öde i den föregående inkarnationen, utifrån själva världsplanen och utifrån våra talangkärnors kvalitet och sammansättning. Vi ska således enligt vårt öde nå en bestämd summa av upplevelser i varje inkarnation, och dessa upplevelser ska vi till varje pris genomgå. När våra egna ödesvågor vänder tillbaka från världsalltet och når vårt medvetande, upplever vi det som ett ljust eller mörkt öde, alltefter vilken sorts ödesvågor som vi har sänt ut. När man från den andliga världen till exempel kan se att en rad mörka ödesvågor oundvikligen kommer att återvända till oss, och att det inte finns något att göra därför att det är erfarenheter som vi nödvändigtvis måste ha, ja, då är det ingen idé att vi till exempel ber om att få den ena eller den andra direktörsposten eller om att vi ska vinna högsta vinsten i lotteriet, när detta skulle kollidera med vår ödesbestämmelse. Det kan visserligen inte undgås att sådana böner, som dem jag nämnde här, uppfångas av de psykiska väsen vars uppgift det är att tjäna de jordiska människorna, men vid sådana tillfällen kommer de psykiska väsendena inte att vara i stånd att hjälpa. På det hela taget kan man säga att väsendena på det psykiska planet, varifrån man kan se ödesvågorna, hjälper så gott de kan, men där de kan se att ett eller annat väsen ska igenom den ena eller den andra upplevelsen, och att det därför skulle vara ett olyckligt ingrepp i hans (hennes) öde att då vara till hjälp, och därmed i strid med livets lagar, där kan de inte ens med bästa vilja hjälpa.

20. Kontakten med den andliga världen genom användandet av bönen i "lönnkammaren"

I den första av de speciella situationer som kan uppstå på det fysiska planet, där det vore ändamålsenligt att använda "lönnkammarens" princip, rör sig om en människa som har hamnat i en obehaglig situation, hon har till exempel hamnat i ekonomiska svårigheter. Hon vänder sig till den ene efter den andra av sina medmänniskor, men alla hennes vädjanden visar sig vara fruktlösa, alla vänder henne ryggen och hon finner till slut ingen utväg. I en sådan situation skulle det vara ändamålsenligt att be till Gudomen i "lönnkammaren". Denna människa sänder då en bön eller en impuls till det okända, och denna impuls fångas upp av ett psykiskt väsen, och genast kommer detta väsen att vara orienterat om var det kan gripa in, och det kommer då att sända en impuls till ett annat väsen på det fysiska planet, och denna impuls kommer att leda till att detta andra väsen vänder sig till honom (henne), som hade råkat i ekonomiska svårigheter, och han (hon) blir hjälpt. Det behöver absolut inte vara någon som hon kände i förväg, som nu kommer och hjälper till. Hjälpen kan mycket väl komma från en helt främmande människa. Människor förs samman då och då, till synes slumpartat och till synes utan någons inblandning, men då det inte existerar några tillfälligheter, och "något" inte kan uppstå ur "ingenting", är den logiska och verkliga förklaringen också den, att människor vid sådana tillfällen

har sammanförts i kraft av ”något”, nämligen i kraft av andliga väsens ingripande.

21. Den tankemässiga kontakten med de döda

I nästa situation rör det sig om en ung människa, vars älskade är död. Här går tankarna helt naturligt till den älskade bortgångna personen. Dessa kärleksfulla tankar kan inte undgå att bli uppfångade av ett väsen på det andliga planet. Det finns överhuvudtaget ingen form av medvetandemanifestation som kan undgå att uppfångas av de väsen på det psykiska planet som har till uppgift att tjäna väsen på det fysiska planet. Vi kan över huvud taget inte vara så tysta att det inte händer någonting i vårt medvetande, och detta kan inte undgå att ”höras”. Dessa kärleksfulla tankar går vidare till ett psykiskt väsen som är specialist på att motta kärleksimpulser, och i den mån detta väsen inte är i stånd att komma i förbindelse med den bortgångna, sänder det tankarna vidare till ett annat psykiskt väsen som är i stånd till detta, och detta väsen sätter sig då i förbindelse med den bortgångne som den unga människan på det fysiska planet tänkte kärleksfullt på. Då har kärleksimpulsen nått sitt mål, på så sätt att den döda blir påverkad av några kärleksimpulser.

22. Den mediumistiska kontakten med de döda

I nästa situation rör det sig om en avliden som tänker på någon på det fysiska planet. Det kan vara en mor eller far som har dött från ett barn, och nu gärna vill sända en kärleksfull tanke till det på det fysiska planet. Då sänder de impulser mot barnet som ett uttryck för att de gärna vill komma i kontakt med det. Det är den sortens företeelse som hindrar väsen som befinner sig i den första sfären att komma vidare, ty ett av syftena med deras uppehåll där är att de ska glömma allt det som ännu ”binder” dem till det fysiska planet. Men i den situation som jag talar om här, har den döda alltså sänt en impuls mot det fysiska planet, och det etableras en förbindelse. Det är inte alltid som denna förbindelse uppstår direkt mellan den döda och den som befinner sig på det fysiska planet. Om detta inte är möjligt, skapar de psykiska väsendena sådana situationer där en förbindelse kan komma till stånd, till exempel genom ett annat väsen på det fysiska planet, nämligen ett sådant väsen som vi kallar ett medium.

För att en mediumistisk förbindelse ska kunna komma till stånd genom ett annat väsen, krävs det att det ställs en fysisk organism till förfogande för det psykiska väsen som ska vidarebefordra den kärleksfulla tanke, som den döda önskar sända till sitt barn. Men för att en fysisk organism kan ställas till förfogande för ett psykiskt väsen, krävs det att det aktuella fysiska väsendet, som äger organismen, avlägsnar sitt medvetande från den, och då säger man att denna person ”faller i trans”. Det finns situationer där det kan vara av betydelse att det finns medier, men i allmänhet måste det sägas att detta att träna upp sig till att bli ett medium är mindre lyckat, eftersom man här råkar ut för situationer och krafter som kan bli farliga för de som sysselsätter sig med mediumism. Om man tillber dessa krafter utan att noggrant känna till deras räckvidd, kan det ske de mest förfärliga ting. Saken är den att den första sfären,

som tidigare nämnts, gränsar omedelbart till det fysiska planet. Som en följd av detta finns det i den första sfären en mängd väsen med samma ofullkomliga karaktärsdrag, till exempel äregirighet, illvilja och hämndlustnad, som här. Om de till exempel är äregiriga och gärna vill spela en viktig roll, kan de vid sådana tillfällen tycka att det är roligt att försöka inbilla väsen på det fysiska planet att de är den ena eller den andra viktiga avlidna personligheten. Detta är till exempel ofta fallet vid spiritistiska seanser, då de psykiska väsendena försöker inbilla deltagarna att de är Kristus, Buddha eller liknande. Och deltagarna i seansen är i regel fullständigt utlämnade åt det som sagts. Det är mycket viktigt att ha klart för sig att det är mycket farligt att sysselsätta sig med dessa ting utan en sakkunnig vägledning. Dessa ting borde i verkligheten endast äga rum i laboratorier under sakkunnig ledning av vetenskapsmän som har som mål med sitt arbete att finna den absoluta sanningen i det som de sysselsätter sig med. Nu försiggår dessa ting oftast i form av gudstjänster med psalmsång m.m., men det är ett primitivt stadium. I framtiden kommer man att ägna sig åt psykisk forskning i kosmisk-kemiska laboratorier, dit det endast blir tillträde för väsen som arbetar på ett sådant sätt att dessa ting kommer mänskligheten till godo.

23. Psykiska väsen förmedlar kontakten mellan det fysiska och det andliga planet

Men det kan alltså gå att få till stånd en förbindelse med väsen i det okända, och denna förbindelse kan inte komma till stånd annat än i kraft av de psykiska väsendenas förmedling, och det är dessa psykiska väsen som Jesus hänvisar till när han säger: "Är inte alla dessa tjänande andar utsända till dem som skall ärva saligheten?" Det som vi kallar det okända, är således inte ett tomt rum. Det är klart att Gudomen måste ha något, med vars hjälp han kan förnimma, vilket direkt motsvarar att vi inte skulle kunna förnimma om vi inte hade en organism med olika förnimmelseredskap. Det kan således inte existera en förbindelse med Gudomen utom i kraft av förnimmelseredskap – Gudomens förnimmelseredskap och våra förnimmelseredskap. De psykiska väsen som möjliggör förbindelsen mellan väsen på de olika planen, till exempel mellan ett väsen på det fysiska planet och ett väsen i den första sfären, är i sin högsta analys Gudomens förnimmelseredskap. I den första sfären finns det både så kallade "banditer, skurkar, änglar och helgon", och i denna sfär ska allt det som hör till den dräpande principen, allt det som binder väsendena till det fysiska planet, suggereras bort från medvetandet, innan de kan överskrida tröskeln till nästa sfär.

I den följande sfären har allt det mörka suggererats bort från medvetandet. Här är det harmoni, fred och lycka. Här börjar den andliga världens verkliga liv. Den jordiska människan har vänt tillbaka till sitt egentliga hem. Utrensad från varje form av mentalt mörker upplever hon nu den skönhet, vars existens hon anade genom sin religiösa känsla. Hon är nu på Guds egen utsiktspunkt, och hennes liv förnims som en strålande upplevelse av ljus och skönhet, av intuition och salighet.

24. Gudomens organism och förnimmelseredskap

Förutom det som jag här i detta föredrag har berättat för er om "lönnkammaren", är det några andra saker ni bör vara klara över för att helt kunna förstå "lönnkammarens" betydelse. Ni måste göra klart för er att gudasonen, det levande väsendet, ni, jag, eller vilket som helst väsen i mikrokosmos, mellankosmos och makrokosmos, alltid befinner sig mitt i Gudomen, och att Gudomen således är över er, under er, omkring er, i makrokosmos, mellankosmos, och i mikrokosmos, ja, överallt. Ja, ni kan inte peka på en enda liten punkt utanför er i hela världsalltet, som inte är Gudomen. Ni måste vidare förstå att alla spiralens riken, mineralriket, växtriket, djurriket, det riktiga människoriket, visdomsriket och den gudomliga världen, är representerade såväl i gudasonen som i Gudomen, på så sätt att båda innehåller områden, varigenom förbindelsen i "lönnkammaren" kan komma till stånd. Således har vi till exempel ett område i oss, med vilket vi kan förnimma växter. Vår muskulatur, till exempel, är inget annat än en växtorganism på ett mer framskridet stadium. Med det område i oss som utgörs av tyngdenergin, den explosiva eller dräpande energin, förnimmer vi reaktioner som representerar "djurriket" eller "den dräpande principens zon". På motsvarande sätt finns det områden i oss som representerar spiralens övriga riken. Gudomen har likaledes alla spiralens sex riken representerade i sig, och organismerna hos alla de levande väsen som tillhör samtliga sex riken i spiralen, är, som jag tidigare har nämnt, Gudomens förnimmelseredskap. Det är den yttre formen, organismen, som är förnimmelseredskapet. Jaget bakom är lika för alla gudasöner. Genom att förstå att man vid vilken tidpunkt som helst befinner sig mitt i Gudomen, och att Gudomen överallt har "ögon", "öron" m.m. för att förnimma oss med, så att vi inte en enda sekund är helt övergivna av Gudomen, genom att förstå att vi inte kan utstöta en enda liten suck, utan att den mottas av Gudomen genom andra levande väsen som är hans förnimmelseredskap, ja, då kan det inte undgås att vi får en trygghetskänsla till vilken det absolut inte finns någon motsvarighet.

Men det är stor skillnad på hur mycket de enskilda väsendena använder sina förnimmelseredskap för att komma i kontakt med Gudomen. Vid vissa tillfällen är det levande väsendena mycket självsäkra och använder nästan ingen energi alls för att komma i förbindelse med Gudomen, och här drar Gudomen tillbaka sina förnimmelseredskap. Här lyssnar väsendet inte mycket på vad Gudomen har att säga det. Vid andra tillfällen befinner sig gudasonen i en mental "vågdal" och ropar, liksom soldaten på slagfältet, i sin förtvivlan till Försynen om hjälp, och här är Gudomens energiutveckling stor. Där gudasonen är i nöd, är Gudomen närmast, eller som ordspråket lyder: "Där nöden är som störst, är hjälpen som närmast". Denna princip som jag har skildrat här, gör sig gällande överallt. Det är klart att där vi har medgång, där är det vi som dominerar, och där vi har motgång, där är det vi som är små, och där är det omgivningen som dominerar.

25. Gudomen upplevd som en mångfald och som en enhet

Vi befinner oss, som sagt, mitt i Gudomen. Denna väldiga mångfald som vi är omgivna av, mineraler, växter, djur, människor m.m., är Gudomens organism.

Gudomen har ett jag och ett övermedvetande bakom allt det synliga som utgör hans organism. Det finns "något" bakom organismen, och det är detta "något" som vi bör komma i förbindelse med. När vi vänder oss till ett väsen, talar vi inte till hans ögon, öron, näsa eller fötter när vi säger "du", utan i stället till jaget, det levande "något" bakom organismen. Det utgår så att säga en hänvändelse från en punkt i oss till en punkt i det väsen som vi vänder oss till. Det är "skaparen" bakom organismen som vi vänder oss till. Så länge som vi endast är inställda på själva organismen, är vi bara inställda på "mångfalden", då tar vi faktiskt bara varandra för en samling materia, för "ögon", "öron", "näsor", "munnar" m.m. Men vi uppfattar också varandra som mycket mer än detta. Vi uppfattar varandra som levande väsen med intelligens, känsla m.m. bakom hela den fysiska manifestationen, med ett centrum som ögonblickligen kan få fötterna att röra sig, hjärnan att fungera m.m. Men detta centrum är osynligt och otillgängligt för förnimmelse, och när vi vänder oss till en annan människa, vänder vi oss således djupast sett till det osynliga i henne. Och det är så som vi helst ska vända oss också till Gudomen.

Så länge som vi endast ser de enskilda mineralerna, kloten, solarna, stjärnorna, växterna m.m. och inte förstår att de är levande väsen, som är Gudomens förnimmelseredskap, är världen i verkligheten ett dött ting för oss och Gudomen djupast sett ingenting som har med oss att göra. Då ser vi endast Gudomen som en mångfald, men vi bör lära oss att se Gudomen inte endast som en mångfald, utan mer som en enhet, som det enda som i verkligheten existerar för oss, som det centrum som kan dirigera allt annat. Men här har Försynen också kommit oss till hjälp. Det är så förnämligt inrättat att vi inte kan se allt på en gång, ty om vi kunde det, skulle det bli svårt att uppfatta Gudomen som en enhet. Nu finns det alltid något som vi kan omfatta med våra sinnen. Det är det kända. Det är mångfalden. Så finns det något som vi inte kan omfatta med våra sinnen, nämligen det okända. Men vi kan vända oss till det okända i "lönnkammaren", som vi har var vi än befinner oss, om det så är på oceanen, i öknen, i skogen, eller var det nu är, där kan vi vända oss till Gudomen som en enhet. Det okända är i verkligheten "lönnkammaren", där vi ska finna Gudomen.

26. Gränsen mellan det kända och det okända

I Gudomen finns som tidigare nämnt alla de sex rikena representerade, som ni har lärt känna genom mina analyser. Ni kan inte förnimma dem alla, men jag kan se och ge en analys av dem, så att ni intelligensmässigt kan förstå det. Jag kan se det i detalj. Gudomen blir inte en mångfald för mig, utan förblir hela tiden en enhet. Människorna kommer inte att kunna se Gudomen som en enhet, innan de har upplevt att det finns en gudomlig förbindelse mellan allt som existerar. Det är denna gudomliga förbindelse som gör allting till en enhet. Och det är denna upplevelse som ni kommer att nå fram till genom kännedomen om och förståelsen av "lönnkammaren". Sida vid sida med den fysiska världen finns det ett okänt område. Och detta okända område börjar ni nu mer och mer utforska med hjälp av de kosmiska analyserna och era egna självupplevda erfarenheter.

Det finns ett "något" i er, som alltid kommer att befinna sig på gränsen mellan det kända och det okända området. Det är ert jag. Det är i det okända området, som djuret utstöter sitt ångestskrik. Är det en naturmänniska som det handlar om, kommer hon att skapa sig en föreställning om att det finns en försyn i stenarna, träden m.m., men det är fortfarande endast en föreställning om det okända. Den kristna människan har också sin föreställning om Gudomen. Men efter hand försvinner föreställningarna om Gudomen, eftersom Gudomen inte ska tillbes i en bestämd form. Vanemedvetandet om Gudomens existens, som vi först mötte i djurets dödsångestskrik, börjar nu bli mer och mer levande i medvetandet i form av en "högre" föreställning om en Gud, och genom alla de många mörka situationer som väsendet upplever, kan hon inte undgå att hamna i situationer där hon möter Gudomen, och då sker detta att jaget sänder en energistråle, en impuls, ut mot det okända, där hon anar att det finns en Gud. Dessa impulser eller böner blir, som jag tidigare har nämnt, alltid uppfångade, men de kan inte alltid bifallas i den ordningsföljd som väsendet själv önskar. Bönerna är indelade i olika kategorier, alltefter de stadier de når till. Några når endast till de lägre liggande stadierna, några kommer något längre, och några når ända upp till det högsta stadiet, där kosmiska väsen tar hand om deras uppfyllande.

27. Utvecklingen av latent hjärncentrum, som är mottagliga för högre kosmiska energier

Genom alla de mörkertillstånd som människorna upplever, blir de efter hand på det klara med att det verkligen finns ett system i tillvaron, och att allt är livsyttningar. De blir mer och mer tränade i att förstå att det finns levande väsen bakom allt. De blir mer och mer vana att rikta sitt medvetande mot Försynen, och de lär sig att allt lidande djupast sett är uttryck för kärlek, att det djupast sett inte existerar "straff" eller "synd", att ingen kan göra orätt eller lida orätt, att allt som sker i världen är undervisning, att det är reaktioner av väsendenas egna manifestationer, och att dessa kommer tillbaka och visar vilka konsekvenser den ena eller den andra formen av medvetandeyttring får. Därigenom uppstår visdom. Ju mer man ser fullkomligheten i allt, desto större blir kärleken till alla levande väsen och till Försynen, i vars famn man befinner sig.

Detta studium av den andliga vetenskapen gör att vissa latent hjärnceller, som ligger och väntar på att tas i bruk, börjar utvecklas så att man med hjälp av kombinerad intelligens och känsla börjar utforska de kosmiska realiteterna. Ni får efter hand ett visst behov av att få dessa latent hjärncentrum utvecklade, och det medför att ni tränar upp dem mer och mer till att bli mottagliga för de högre kosmiska energierna, och då sker det något egendomligt.

28. Kosmiska upplevelser eller invigningar av olika grad

En vacker dag, när ni börjar förstå att ni ska vara kärleksfulla mot de väsen som är otrevliga mot er, mot de väsen som inte tycker om er, och förstår allt det obehagliga ni möter, och ser det fullkomliga i det och finner att allt är ett svar från Gudomen, riktat till er, då vänder ni den högra kinden till när ni blir slagna på den vänstra, då utlöser ni kärlek överallt och blir därmed mer och mer

mottagliga för själva världsalltets kärleksenergi, själva Gudomens direkta kärlek genom de högsta tillstånden, så att den inte behöver bli nertransformerad till mer primitiva tillstånd, ty då är ni i direkt kontakt med Gudomens högsta förnimmelseredskap. Ni kommer då att uppleva, när ni minst väntar det, att ni blir överstrålade av intuitionsenergi. Ni befinner er då i ett kolossalt eldhav, vars styrka beror på den grad av invigning som ni har nått till. I det första tillståndet kommer detta "eldhav" att förnimmas som ett vitt ljus med blå skuggor. I detta "eldhav" kommer ni kunna förnimma varelser som rör sig, varelser som är symboliska, och vars utseende avhänger av era speciella intressen. På nästa stadium är "eldhavet" mer gyllene, och på det högsta stadiet består "eldhavet" till synes av "guld". På detta stadium framstår "eldhavet" som "trådar" utgående från er själva, från bord, från stolar, detta omåttliga "eldhav" av "guldtrådar" strålar ut från allt. Hela denna process kommer att inverka kolossalt på de nya centrumen, och ni kommer att få er förnimmelseförmåga utvidgad, så att den får en sådan styrka att ni med hjälp av den kan få en fullständig upplevelse av att ni står inför den eviga Försynen, och ni kommer att få en förnimmelse av salighet som ni aldrig kommer att glömma.

29. En ny kosmisk förnimmelseförmåga

Det händer ofta att människor får förnimmelsen av att ha upplevt väldiga ljusfenomen av en liknande karaktär som de jag har skildrat här. Det är inte något sällsynt. Men om människor som upplever dem endast får en salighetsförnimmelse av detta, och ingenting annat följer på den, nämligen en fullständig förvandling av deras hjärna, så har det inte varit den riktiga upplevelsen. När vissa nerver är i oordning, kan det mycket väl flimra för ögonen. Man ska vara försiktig och inte låta sig luras av en sådan upplevelse. Men om den riktiga upplevelsen har inträffat, då kommer det efter den första upplevelsen att bli så att alla platser där ni tidigare såg i blindo, nu har "öppnats" för er, så att ni ser klart och tydligt. Ni kommer märka att ljusstrålar utgår från er och Försynens ljusstrålar går in i er. Ni kommer att befinna er i en enorm ljusocean. Då ser ni ut över klot, oceaner, stjärnmoln, ut över alla fysiska världar. Om ni riktar in ert medvetande mot den andliga världen, så öppnar sig denna också för er. Det kan ta bråkdelar av sekunder att uppleva det som det kommer att ta er månader att beskriva. Jag har ju själv upplevt det. Jag har aldrig läst något om dessa ting. Denna upplevelse är i verkligheten ett möte med Fadern, och detta möte med Fadern kommer alla gudasöner oundvikligen efter hand att nå fram till, så att ni ser honom som en levande verklighet bakom alla ting, ser honom i varje levande väsen, ser samhörigheten mellan alla levande väsen.

Den kosmiskt medvetna ser hela tiden världsalltet som en strålände ljusocean, ser samma ljusgloria antingen det är en mördare eller ett helgon det rör sig om, ser samma ljus överallt. Då kan man endast hänge sig helt åt Gudomen och göra Kristi ord till sina, där han säger: "Fader ske inte min vilja, utan din gudomliga vilja". Har man kosmiskt medvetande, behöver man absolut inte fråga någon om det är något man gärna vill veta. I samma ögonblick som önskan om att veta någonting infinner sig, riktar man in sitt medvetande på detta. Världsalltet öppnar sig för en, och man ser fritt det man önskar. När jag

önskar klarlägga något problem, sätter jag mig ned vid skrivmaskinen. Då öppnar sig mitt kosmiska medvetande, och jag ser en mängd ting, varpå jag skriver ned dessa ting. Gång på gång händer det, att det under bråkdelen av en sekund kommer så mycket till mig, att jag inte hinner skriva ner allting. Då gör jag symboler, och kan alltid senare med hjälp av dessa beskriva det jag har sett.

30. Gudomen är koncentrerad direkt på varje enskild individ

Men det är inte bara det att man har förstahandstillgång till all världens vetande med hjälp av den utvidgade förnimmelserförmågan, som är det säregna och fantastiska med att ha kosmiskt medvetande, utan även det att man samtidigt blir "ett med Fadern". I detta tillstånd ser man inte längre bara väsendenas yttre form. Man ser dessutom väsendena som Gudomens förnimmelseredskap. Därmed förstår man att det enda verkliga sättet att omfamna Gudomen på, är att omfamna honom genom sin nästa, genom att älska sin nästa som sig själv. I detta tillstånd är förhållandet mellan gudasonen och Gudomen så fullkomligt som det över huvud taget kan tänkas, därför att man här verkligen förstår att det djupast sett endast finns två väsen i hela världsalltet: en själ och Fadern. Ni förstår att när ni har nått fram till ett sådant medvetandetillstånd, då handlar ni inte längre orätt på det ena eller andra lilla lokala området, då är det inte längre något problem för er om den ena eller andra makten segrar, om det ena eller andra klotet ska förgås eller inte, om världsrotationen ska ha den ena eller andra hastigheten, och så vidare. Nej, då ser ni att alla ting är detaljer i samma storslagna sceneri som Gudomen avtäckes inför era förundrade ögon. Då ser ni att livet är ett enda stort uttryck för kärlek, och att allt som äger rum är en demonstration av Gudomens väldiga skaparmakt. Då förstår ni att hela detta skådespel uteslutande är till endast för er. Så kommer efter hand varje levande väsen att bli inställd.

Det är verkligen så att Gudomen är direkt koncentrerad på varje enskild individ, och då förstår ni nog att bönen inte kommer att bli något omodernt som man kommer att avskaffa, därför att man fått mer kunskap, tvärtom: Att man får mer kunskap kommer att medföra att man blir mer och mer inställd på att bli ett geni i att använda bönen i "lönnkammaren" och säga: "Fader, du som är i himlen!" utan att därför föreställa sig detta "du" i en bildlig form, som ju är begränsad.

31. Att leva i en medveten samvaro med Gudomen

Mitt förhållande till Gudomen är så fullkomligt att jag talar med honom som en man talar med sin nästa, och Gudomen visar mig i detta "samtal" allt vad jag önskar se i hela världsalltet. Allt det som jag har beskrivit i mina analyser, och allt det som jag ska ge er innan jag lämnar denna zon, är något som Gudomen visar mig. Jag har inte fått min kunskap från något jag har läst, utan däremot från allt det jag ser, och jag ser att allt det som sker, är ett uttryck för strålande kärlek, även om jag lever mitt i en zon där den dräpande principen utvecklas så enormt och där krigen kulminerar. Jag ser att allt är strålande ljus, och jag vet, att ni alla längtar efter detta strålande ljus.

Det skulle ju vara härligt för er att få ett lyckligt öde och komma in i ett tillstånd där allt är behagligt ljus, där ni är ett med Fadern, och där ni i vilken situation som helst befinner er på Gudomens egen utsiktspunkt, varifrån ni ser att ni aldrig mer kan råka ut för lidande och orätt, där allt är en enda strålande uppenbarelse av kärlek, åskådliggjord i alla existerande former av färguttryck, energiuttryck, kroppsuttryck, ja allt som tänkas kan. När man förstår att allt är en enda strålande, kulminerande uppenbarelse av kärlek, kan det inte undvikas att man kommer att leva i en medveten samvaro med Gudomen, och denna samvaro är den största upplevelse som existerar. Denna samvaro med Gudomen är det "ljus", som ni omedvetet ilar mot när ni känner ett behov av att höra vad jag har att berätta, därför att det finns något i er – liksom hos djuret när det utstöter sitt ångestskrik – som ropar efter Försynen i det okända. När ni kommer hit för att höra på mig, för att studera dessa ting och använda hjärnan för att finna en förklaring på de ting som ni upplever, så är det i verkligheten en fortsättning på djurets dödsångestskrik. Det är djurets dödsångestskrik på ett mer utvecklat stadium. Det är en längtan efter att förenas med Gudomen som medför att ni får ett behov av att utforska livet, studera mina analyser och leva efter dem. Denna vägledning i att älska er nästa som er själva, som de kosmiska analyserna utgör, kan inte undgå att föra er fram mot den ljusa morgon, där Gudomen kommer att visa sig för er livs levande – och från det ögonblicket har ni blivit "ett med Fadern" och kan endast manifesteras ett strålande ljust och kärleksfullt handlingssätt mot er omgivning, och då kan ni endast skapa kärlek och glädje, vart ni än går.

Referat av Martinus föredrag mars 1942 i Livets Bogs Bureau. Artikeln bygger på en stenografisk uppteckning av Hans Bønnelycke m.fl. Publicerad första gången i Kontaktbrev nr 14–18, 1942. Senast publicerad i Kosmos 10/2013.

SYMBOL NR 11

Den eviga världsbilden. Det levande väsendet 2. Den eviga Gudomen och de eviga gudasönerna

1. Världsalltet framträder som ett levande väsen

Vi har nu kommit så långt i vår framställning av koncentratet av världsalltets kosmiska grundanalyser, att vi sett att detta världsallt i sin struktur uppfyller precis den treenighet eller de tre betingelser som krävs för att ett "något" ska kunna framträda som "ett levande väsen". Vi har sett att denna treenighet utgör tre analyser, vilka vi betecknat med "X1", "X2" och "X3", som i tur och ordning utgör "världsalltets jag", "världsalltets skaparförmåga" och resultatet av denna skaparförmåga, det vill säga "det skapade". Vi har således sett att världsalltet liksom de levande väsendena utgör ett "något som är". Detta "något" är världsalltets och därmed livets högsta realitet, liksom det i form av "jaget" är den högsta realiteten i varje levande väsen. Nämnade "något" kan inte jämföras med något som helst, eftersom det är höjt över allt annat som existerar. Det är

alltså det absolut enda existerande i sitt slag. Det avviker från allt annat genom att det är alla existerande levande väsens dirigerande, upplevande och skapande upphov, liksom det också avviker från allt annat genom att utgöra en absolut, total stillhet. Det kan därför inte vara identiskt med något som helst slag av materia, eftersom materia eller stoff inte kan existera utan att vara "rörelse". Det har ingen början och inget slut. Det kan inte delas. Det är varken tids- eller rumsdimensionellt. Vi kommer alltså här i analysen av själva världsalltet till samma egendomliga, upplevande och skapande "något" som det skapande och upplevande "något" vi på symbol nr 6 kom till i det levande väsendet som dettas "jag", och som vi betecknade med "X1". Detta understryker därmed att världsalltet, liksom det levande väsendet, har ett "jag" och här börjar framträda som "ett levande väsen".

2. Den enda existerande "fasta punkten" i världsalltet

Detta eviga "något" framträder alltså som "jaget" bakom den gigantorganism som vi kallar "världsalltet". Då det är odelbart, framträder det också som det "något" som utgör "jagen" i alla existerande levande väsen. Att detta namnlösa, odelbara "något" kan utgöra "jaget" bakom det oändliga världsalltet och "jagen" i de levande väsendena, beror på en evig, orubblig princip som gör att nämnda "något" framträder i ett slags spaltning på ett sådant sätt, att det i sig självt alltjämt existerar som en enhet. Ingen som helst av dessa spaltningar frigörs från denna enhet, utan fortsätter att vara ett med den. Utan denna princip, som alltså på sätt och vis gör "den ende" till "de många", kan, som vi senare ska se, manifestation och skapande omöjligt äga rum. Världsalltets struktur och liv upprätthålls uteslutande tack vare det enda stora "jaget" och de myriader av övriga levande väsens "jag" som världsalltet rymmer. Detta enda stora "jag" och de många små "jagen" utgör alltså som sagt samma namnlösa "något som är". Då detta "något" eller "X1" utgör den absoluta, totala orörligheten eller stillheten, visar det sig här som den motsvarande enda absolut "fasta punkten" i världsalltet.

3. Varför de levande väsendena är odödliga

Då detta "något" är absolut "stillhet", kan det i sig självt inte vara "levande". Det som gör detta "något" levande är dess orubbliga anknytning till de båda principerna "X2" och "X3". Genom de tre "X-ens" permanenta eller evigt existerande tillstånd som en oskiljbar enhet framträder denna enhet som "ett levande väsen". Då alla existerande levande väsen i världsalltet är identiska med denna av de tre "X-en" bestående levande treenighet, visar det sig här att de alla är absolut eviga eller odödliga. De kan alltså aldrig någonsin ha börjat och kommer aldrig någonsin att kunna upphöra. Det finns absolut ingenting i världsalltet som kan skilja de här nämnda tre "X-en" från varandra, vare sig i den enda stora strukturen eller i de många små strukturer som är uttryck för de levande väsendena. Då manifestation och upplevelse av liv uteslutande betingas av denna treenighet, skulle det inte finnas någon som helst möjlighet till liv och därmed till upplevelse och skapande, om det hade funnits en tid då denna treenighet inte existerade. Utan något "jag", utan organism och utan

upplevelse och skapande skulle det bara existera ett absolut "intet" där världsalltets ocean av upplevelse och skapande i dag existerar som ett strålande evigt liv, vars grundton är kulminerande intellektualiserad känsla, som åter är detsamma som kulminerande kärlek.

4. Principen som låter det namnlösa "något" framträda som "den ende" och "de många"

Som tidigare omtalats, existerar "X1" eller det "något" som utgör "jaget" i världsalltets struktur och "jagen" i de levande väsendena i sig självt som en odelbar enhet. För att underlätta förståelsen av denna enhet eller den treeniga principen eller förståelsen av "X2", varigenom denna enhet existerar som "de många", måste vi symbolisera denna princip, eftersom den inte är tids- och rumsdimensionell och därför liksom övriga icke tids- och rumsdimensionella principer inte är direkt tillgänglig för förnimmelse. Om vi tänker oss "X1" som ett ljus och att detta ljus befinner sig inne i en kula i vars väggar det finns små genomskinliga hål åt alla håll, så skulle detta ljus kasta en stråle genom varje hål. En sådan stråle symboliserar då ett "jag" i det levande väsendet. Liksom det är samma ljus som skiner genom varje hål i kulan, så är det också samma gudomliga "något" som ger sig till känna genom varje levande väsen som dess "jag". Det är denna princip som symboliseras på symbolerna "X1" och "X2". Vi ser här "X1" symboliserat med en vit skiva och "X2" som en violett skiva med ett stort hål i mitten och många små hål i kanten på skivan. Om vi nu lägger denna violetta skiva ovanpå den vita skivan, syns alltså denna genom dessa hål. Den gör sig naturligtvis gällande genom dessa hål i förhållande till deras storlek. Den vita skivans framträdande genom den stora öppningen symboliserar här världsalltets eller Gudomens "jag", medan dess framträdande genom de små öppningarna i skivan symboliserar "jagen" i världsalltets oändlighet av levande väsen. Vi vet att den vita skivan också finns under den violetta skivan, och att det som gör att vi ser den uppdelad uteslutande är den violetta skivans särskilda struktur. Den violetta skivan symboliserar alltså den eviga princip som låter det namnlösa "något" framträda som det "enda" stora väsendet och de "många" små väsendena inuti det stora väsendet, en princip som vi redan tidigare lärt känna under namnet "livsenhetsprincipen".

5. Hur skulle vi kunna existera utan att vara mikroväsen i ett makroväsen och utan att samtidigt vara makroväsen för mikroväsen?

Utan denna uppdelning av det namnlösa "något" i "den ende" och "de många" skulle realiteten "ett levande väsen" vara en total omöjlighet, eftersom skapande och därmed upplevelse av liv endast kan förekomma som en reaktion mellan två dirigerande "jags" manifestationer. Vi har redan i samband med symbol nr 7 sett hur det levande väsendets existens betingas av att det utgör ett "mikroväsen" i ett "makroväsen". Hur skulle vi kunna skapa och uppleva om det inte fanns något "levande" utanför oss? Allt det vi kallar livsförnödenheter, föda, kläder och alla övriga oundgängliga eller absolut livsbetingande företeelser, all materia eller alla ämnen i vilka vi skapar och upplever, varifrån skulle dessa realiteter eller företeelser komma, och hur skulle dessa kunna anpassas till våra

sinnen och skaparförmågor, om de inte existerade som resultat av de inre organfunktionerna hos ett makroväsens jag? Varför skulle alla de funktioner och skapelseprocesser som sker utanför oss under begreppet "naturen", inte likaväl vara ett jags organfunktioner som funktionerna i vår egen organisms inre ofrånkomligen är vårt jags organfunktioner? Har inte de gigantiska skapelsestrukturer eller skapelsecentrum vi betecknar som planeter, solar och vintergator en så allt överstrålande skapelsekapacitet, att resultatet är den geniala fullkomligheten hos alla levande väsens organismer? Tror man att dessa gigantiska skapelsestrukturer eller organismer var för sig inte har något "jag", vilket i själva verket skulle betyda att de var "huvudlösa"? Men är inte en "huvudlös" organism detsamma som ett "lik"? Hur kan ett lik skapa genialiskt och logiskt? Tror man att det makroväsens organism som vi lever i är huvudlöst? Tror man att världsalltet med alla sina gigantiska, gudomliga skapelseprocesser, sina allt överstrålande underverk, sköna världar och tillvaroplan för alla former av levande väsen, styrt och lett av en evig allvisdom, allmakt och allkärlek, är en huvudlös organism? Att leva på denna uppfattning är detsamma som att leva på döden i stället för på livet. Men livet sviker inte den vilsegångne. Det kommer oundgängligen att få honom att inse, att den gigantiska skapelseprocess omkring honom som vi kallar "naturen" är ett levande väsens inre organfunktioner, och att han alltså lever inuti ett makroväsens organism. Han kommer här att uppleva att reaktionen av hans egen uppfattning om och uppträdande inför makroväsens funktioner är detsamma som hans öde. Är inte vårt dagliga liv, vår upplevelse och manifestation och det åtföljande sättet att vara en reaktion på just makroväsens, det vill säga naturens, påverkan på våra sinnen, på våra upplevelser och på vårt skapande? Hur skulle detta det levande väsens livstillstånd kunna existera annat än i en makroorganism, där livsbetingelserna för detta livstillstånd är för handen?

6. Hur skulle naturens skapelseprocesser kunna bli till av sig själva?

Att naturen verkligen är ett levande väsens livsyttningar, blir ett faktum för den utvecklade forskaren eller den färdiga människan, som kan se att hela denna väldiga skapelseocean inte lämnar någon som helst skapelse i färdigt tillstånd utan att den är till glädje och välsignelse för levande väsen. Är inte detta sätt att vara ännu högre än den jordiska människans? Ett skapande som sker på ett så logiskt och fullkomligt sätt att de jordiska människornas skaparförmåga inte kan mäta sig med den, kan inte vara en död tillfällighet. Det kan endast vara ett fullkomligt väsens, en Gudoms dagsmedvetna livsyttning eller kärleksuppenbarelse. Hur skulle en sådan kärleksuppenbarelse kunna bli till av sig själv? Hur skulle ett sådant hundraprocentigt logiskt skapande kunna ske av sig självt, då inte ens människorna kan skapa så fullkomligt, trots att de är dagsmedvetna, levande väsen? Är det mer fantastiskt att vi är mikroväsen i ett makroväsen än att vår egen köttsliga organism är boning för myriader av levande väsen? Ja, är inte just detta själva förutsättningen för dess existens? Hur skulle våra organ kunna fungera om de inte var uppbyggda av levande mikroväsen? Varför skulle det inte vara på samma sätt i det stora som i det

lilla? För den som har öron att höra med och ögon att se med finns det här mycket att höra och se. Och ju förr denna gudomliga kosmiska analys hörs och ses som verklighet, desto bättre.

7. Utan mikroväsen ingen manifestation och upplevelse av livet

Som vi här har påpekat, är det levande väsendet inte bara ett jag eller ett "något" med en skapar- och upplevelseförmåga och ett redskap eller en organism för denna skapar- och upplevelseförmåga, varigenom det uteslutande finns till för sig självt. Dess struktur betingar också att dess eget vidmakthållande av livet endast kan ske genom vidmakthållandet av ett helt universum befolkat av levande väsen, i vilket det självt är det högsta dirigerande väsendet och upphovet. Detta universum utgör alltså dess organism. Denna är således inte ett redskap eller en maskin av järn och stål eller av andra sovande materier eller ämnen. Den är däremot byggd av en materia som är sammansatt av levande väsen, besjälad av de sex grundenergikombinationerna, som i sin tur hålls i funktion och styrs av moderenergin och urbegäret. Dessa levande väsen utgör medvetandecentrum, utrustade med förmågor och anlag för utlösning och skapande av just de funktioner som är medverkande livsbetingelser för organismens normala vidmakthållande och existens som redskap för sitt upphovs manifestations- och upplevelsemöjlighet. I gengäld får dessa mikroväsen samtidigt denna organism till boning eller universum för sin existens och livsmöjlighet, liksom deras egen lilla organism i sin tur på samma sätt blir boning eller universum för ännu mindre väsen, och så fortsätter det. Vi ska i följande symboler se hur oändligt fullkomligt detta alla universums system för vidmakthållande är för skapande och manifestation av liv, samt hur omöjligt detta skulle vara om inte lagen eller principerna för universums vidmakthållande var sådana. Hur skulle en fysisk organism annars kunna uppstå? Människan kan bygga en robot av sovande materier eller metaller och med ett mekaniskt inre som hon genom elektrisk drivkraft kan sätta i funktion. Men hur skulle ett jag kunna manifesteras sig eller klara sig med en sådan robotmaskin, där alla de livsfunktionsmöjligheter saknas som mikroväsendena i de levande väsendenas organismer skapar? Ja, hur skulle skapandet av roboten över huvud taget kunna äga rum om inte dess upphovs organism fungerade i kraft av mikroväsen. Hur tror man att man skulle må i en organism där hjärna, lungor, hjärta, njurar och alla övriga organ var av metall? Hur skulle ett jag kunna tänka, skapa och uppleva med en sådan livlös organism eller ett av levande väsen obebott universum?

8. Makroväsendet och dess mikroväsen

Nej, den gudomliga världsplanen visar på en helt annan begåvningsordning. Den visar att det levande väsendets organism måste bestå av levande materia och inte av sovande materia eller metaller. Den visar att själva Gudomens allt överstrålade medvetande upprätthålls genom lagar och strukturer som i all evighet inte kan upphävas. Det är inte så märkligt att livsenhetsprincipen: levande väsen inuti levande väsen, organismer inuti organismer eller universum inuti universum är grundvalen för världsalltets levande struktur. Tänk, vilken

hjälp för ett jags skapar- och upplevelseförmåga det innebär att de talrika inre funktionerna i dess organism utförs av levande väsen som är specialister i just de olika specialfunktioner och skapelseaktiviteter som tillsammans utgör organismens livsbetingelse. Tänk att upphovet till organismen endast behöver sörja för att få den rätta födan, de rätta dryckerna, den rätta motionen, den rätta förplägnaden, de rätta tankearterna, så befordrar tusentals och åter tusentals mikroväsen organismens existens och normala vidmakthållande som ett gudomligt livsredskap för dess upphov. Men om upphovet till organismen inte uppfyller dessa villkor för organismens yttre hälsa och välbefinnande, utan fyller den med skadliga ämnen såsom tobak, alkohol och andra giftiga och för organismen saboterande ämnen eller felaktiga näringsprodukter som inte passar för väsendets tillfälliga utvecklingssteg, och om det likaså genomströmmas av tankearter som verkar saboterande på medvetandet, då fördärvas organismen i motsvarande grad. Och sjukdomar uppstår. Sjukhusen fylls av patienter, av vilka en viss procent blir kroniska invalider och inte kan klara sig själva. Vi ser här att kärleken till nästan alltså inte bara gäller för medväsendena utanför organismen, utan i lika hög grad också mikroväsendena i vår organisms inre. Om väsendena inte respekterar detta, blir det därmed ett faktum att de ännu inte är färdiga väsen. De är alltså ännu inte "Gudomens avbild, lika honom". Och deras dagliga liv blir i motsvarande grad en lidandets väg.

9. Vi utgör var för sig analysen "den ende" och "de många"

Vårt jags eller vår individualitets "X2" utgör alltså samma princip som världssalltets "X2". Vi utgör på samma sätt "den ende" och "de många". Vårt jag utgör "den ende", och mikroväsendenas jag i vår organism utgör "de många". Vår organisms existens och vidmakthållandet av den är ett resultat av reaktionen i samarbetet mellan vårt jags livskraft och våra mikroväsens livskraft. Utan detta samarbete skulle vi omöjligt kunna skapa och vidmakthålla vår organism. Sjukdomar och smärtor är verkningar av skador och störningar i detta samarbete, vilka i värsta fall helt kan bryta ned den fysiska delen av väsendets samlade organism, till exempel genom krig, mord och dråp. Vi ser här tydligt hur fundamental livsenhetsprincipen, som är detsamma som makroväsens- och mikroväsensprincipen, är. Utan närvaron av dessa två principer i det levande väsendet ingen som helst upplevelse av liv och manifestation. Och utan absolut fred och harmoni i makroväsendets och mikroväsendenas samarbete inget fullkomligt hälsotillstånd eller välbefinnande.

10. Moderenergin är övermedvetandets materia och förbindelseledet mellan "den fasta punkten" och rörelsen

Men "X2" i det levande väsendet upprätthåller inte bara uppdelningen "den ende" och "de många". Det skulle i sig självt inte leda till någon som helst livsupplevelse, om det inte existerade en motsats till jagets absoluta och totala stillhet eller identitet som den absolut "fasta punkten". Denna motsats kan endast existera som principen "rörelse". Principen "X2" utlöser hela den del av medvetandefunktionen hos det levande väsendet som inte är tids- eller

rumsdimensionell. Vi möter här den allra första formen av energi, som vi redan känner till under begreppet "moderenergin". Denna energi utgör materia eller material för den eviga och orubbliga struktur genom vilken jaget framträder som "ett levande väsen". Det är denna struktur och jaget som tillsammans utgör det levande väsendets "övermedvetande". Då huvudfunktionen i detta övermedvetande i själva verket är detsamma som väsendets "ödesskapande", kan övermedvetandet också betecknas som väsendets "ödeselement". Moderenergin är övermedvetandets drivkraft och materia. Den utgör genom ödeselementets organ eller struktur förbindelseledet mellan jagets identitet som den absoluta "stillheten" eller allt livs absolut "fasta punkt" och dess motsats "rörelse".

11. All materia eller allt stoff är detsamma som rörelse

I sin kosmiska analys är "rörelse" detsamma som "skapande" och "upplevelse", helt bortsett från att den utgör "stoffet" eller "materien" i alla existerande "skapade" företeelser. Och då ingenting kan skapas av annat än materia eller stoff, blir allt som över huvud taget kan förnimmas "rörelse". Alla tids- och rumsdimensionella företeelser eller "skapade ting", fasta, flytande, gasformiga och strålförmiga, är alltså i själva verket endast olika former av rörelse. Hela världsalltets fysiska struktur och företeelser är rörelse.

12. Livsyttning är detsamma som kännetecknet på ett upphovs existens som "ett levande väsen"

Rörelse är alltså detsamma som skapande. Och då skapelseprocesserna i världsalltet i sina slutfacit är absolut logiska, är de uttryck för planering. Planering är detsamma som tankefunktion, som i sin tur är detsamma som "medvetandefunktion". Medvetandefunktion åter är detsamma som "livsyttning". Livsyttning är kännetecknet på eller beviset för att dess upphov är ett "levande väsen".

13. Rörelsen, de sex arterna av medvetandefunktioner och "den högsta elden"

Att all rörelse är medvetandefunktion, blir till faktum när man har förmåga att iaktta rörelsernas eller funktionernas analys. Dessa visar sig vara just de av människorna redan kända psykiska utlösningar som vi har betecknat som instinktfunktioner, tyngdfunktioner, känslöfunktioner, intelligensfunktioner, intuitionsfunktioner och minnesfunktioner. Dessa utlösningar har var för sig namn efter den av de sex grundenergierna som de är en utlösning av. Dessa energier hålls genom moderenergin i övermedvetandets eller ödeselementets struktur i en viss evigt skiftande konstellation med varandra. Till grund för denna skiftande konstellation ligger livsupplevelsens och skapandets största livsfunktion, vilken vi har betecknat som "den högsta elden". Denna befordras av de tidigare omtalade två stora polprinciperna "den maskulina polen" och "den feminina polen".

14. Polkonstellationerna och väsendenas motsvarande manifestations- och upplevelsetillstånd

Ovannämnda två poler är närvarande samtidigt i varje existerande levande väsen. Genom dessa båda polers skiftande konstellationer i väsendets skaparförmåga framträder dess liv i sex olika grundstadier av medvetande, manifestation och upplevelse och åtföljande uppträdande gentemot väsendets omgivning och det självt. Det är de skiftande polkonstellationerna i väsendet som gör att detta förekommer som "växtväsen", "djurväsen", "människoväsen", "visdomsväsen", "intuitionsväsen" och "salighetsväsen". Efter att ha genomlevt kulminationen av var och en av dessa sex olika livsupplevelse- och manifestationsformer har det i livsupplevelse tillryggalagt ett så kallat "kosmiskt kretslopp". Från detta kretslopps salighetsrike fortsätter väsendets livsupplevelse och manifestationstillstånd in i ett nytt kosmiskt kretslopp med samma sex grundenergistadier, men i en ny och högre variation, och så fortsätter det i det oändliga; men detta förklaras närmare senare genom specialsymboler. I ett sådant kretslopp får det levande väsendet uppleva kontrastprincipens olika aspekter från kulminationen av mörkret till kulminationen av ljuset, varigenom dess livsupplevelseförmåga förnyas och därmed vidmakthålls. Denna upprepade förnyelseprocess eller detta vidmakthållande av livsupplevelseförmågan garanterar det levande väsendet evigt liv eller odödlighet, vilket vi likaså ska återkomma till och förklara med hjälp av specialsymboler.

15. De oförgängliga eviga realiteterna i jagets övermedvetande

Det levande väsendets livsupplevelse är alltså en evigt oupphörlig funktion, antingen detta levande väsen är gigantväsendet världsalltet, som är detsamma som Gudomen, eller det är de i detta världsallt eller Gudomen existerande levande väsendena. Det som alltså är evigt och oförgängligt hos det levande väsendet är jaget och dess övermedvetande, det vill säga polprincipen, ödeselementet, grundtalangkärnorna, ödestalangkärnorna och de härtill knutna eviga mellanledsorganen för jagets eller övermedvetandets förbindelse med den tids- och rumsdimensionella delen av dess samlade organism, samt moderenergin och urbegäret.

16. Grundenergierna och tillvaroplanen

Som vi redan vet, är moderenergin övermedvetandets energi och därmed dess "materia". Men denna "materia" är så sublim och höjd över allt som annars existerar som materia eller stoff, att den liksom alla andra företeelser i övermedvetandet endast kan upplevas genom intuitionens förnimmelseområde. Då den inte är tids- och rumsdimensionell och alltså inte hör till "det skapade", kan den endast betecknas som "något som är". Genom polkonstellationen utlöser moderenergin den allra första tendensen i riktning mot skapande av medvetande. Det är denna tendens vi har betecknat som "urbegäret". Detta begär är helt omedvetet för väsendet självt och utlöses automatiskt. Det har evigt fungerat och kommer i all evighet att fortsätta att fungera. Det är förbundet med de sex grundtalangkärnorna i ödeselementet, vilka utgör

grundenergiernas kraftcentrum. Genom dessa kraftcentrum och de härtill knutna eviga förbindelseledsorganen utlöses grundenergiernas skiftande konstellationer, varigenom de olika grundenergiområdena, som är detsamma som tillvaroplanen, uppstår. Varje grundenergi bildar således sitt särskilda medvetandeområde i det levande väsendets psyke eller organism. Genom dessa medvetandeområden utlöses det levande väsendets medvetandefunktion, det vill säga dess dagsmedvetna livsupplevelse och skapande. Området för denna dagsmedvetna livsupplevelse och detta dagsmedvetna skapande har vi betecknat som det levande väsendets "undermedvetande". Undermedvetandet utgör alltså i själva verket en förlängning av övermedvetandet ned i det tids- och rumsdimensionella eller skapelseresultatens och upplevelsernas område, som är detsamma som det vi har betecknat med "X3".

17. Undermedvetande- eller grundenergifunktionerna

Ovannämnda undermedvetande är alltid förbundet med övermedvetandet genom de sex grundenergiorganen eller strukturerna. Genom dessa strukturer skapas i grundenergimaterien timliga eller tillfälliga organ för grundenergifunktionerna, som alltså utgör väsendets hela livsupplevelse och skapande. Grundenergifunktionerna är detsamma som väsendets samlade medvetandefunktion. Denna består just, som tidigare nämnts, av en av varje energi utlöst särskild funktion. Det levande väsendets samlade medvetandefunktion består alltså av en instinktfunktion, en tyngdfunktion, en känslorfunktion, en intelligensfunktion, en intuitionsfunktion och en minnesfunktion. Dessa funktioner utgör alltså tillsammans det levande väsendets totala skapar- och upplevelsefunktion eller hela dess livsfunktion, vilket är detsamma som det vi har betecknat med "X2".

18. Grundenergimaterien

Vi vet redan att "X3" är beteckningen på allt som förekommer som "skapade" ting. Dessa skapade ting utgör allt som över huvud taget är tillgängligt för de av grundenergierna skapade sinnena. Med grundenergimaterien förstås här den materia som är sammansatt av de sex grundenergierna, det vill säga alla existerande materier i världsalltet med undantag för moderenergin eller de i övermedvetandet eviga, oföränderliga företeelserna. Till grundenergimaterien hör således både de fasta, flytande, gasformiga och strålförmiga materierna. Och det finns inte en enda organism, fysisk eller andlig, vars material inte likaså är en kombination av alla sex grundenergierna. Detta gäller vare sig materialet är kött eller blod, ben eller brosk, mjölk eller vatten. Det gäller för alla näringsämnen. Det gäller för alla metaller, guld och silver, koppar och järn. Det gäller för vårt klädmaterial. Det gäller det hus vi bor i, ja, allt som över huvud taget finns under begreppet stoff eller materia i den tids- och rumsdimensionella världen. Allt består av kombinationer av de sex grundenergierna, omsatta till olika former av rörelsearter. Härom i senare analyser.

19. Varje levande väsens "skapade" organism är ett universum för levande väsen

Men hur blir nu dessa materier till hela den värld av "skapade" företeelser som själva världsalltet utgör? Och vad är det världsalltet utgör eller består av? Som vi redan har sett i livsenhetsprincipen, består det uteslutande av levande väsen inuti levande väsen eller rättare sagt levande väsens organismer inuti levande väsens organismer. Detta betyder i sin tur att dessa organismer alla utan undantag är makroorganismer för de organismer som finns inuti dem som mikroorganismer. Dessa är också makroorganismer för de mikroorganismer som finns i deras inre, och så fortsätter det i det oändliga. Varje levande väsens "skapade" organism utgör alltså ett livsrum eller ett universum för levande väsen samtidigt som den är manifestations- och upplevelseredskap för dess jag eller upphov. Det finns alltså lika många universum som levande väsens organismer. Men människorna är inte vana att uppfatta det universum de lever i som en organism, trots att det uppenbarar en organisms alla principiella livsfunktioner: matsmältning, blodomlopp, andning och många andra omisskännliga livsytringar som är fullständigt analoga med livsfunktionerna i vår egen organism, vilka gör denna till boning eller universum för mikroväsendena i dess inre.

20. Makroväsendets och mikroväsendets samarbete är nödvändigt för deras vidmakthållande av livet, för deras manifestation och skapande

Ett levande väsens organism är alltså så uppbyggd, att den i sitt inre skapar betingelser för mikroväsendenas livsupplevelse, manifestation och skapande samtidigt som denna manifestation och detta skapande betyder organismens vidmakthållande som manifestationsredskap för dess upphov eller jag. Tänk, vilken gudomlig fullkomlighet och harmoni. Allt vad vi känner till under begreppen "skapande" och "upplevelse" är helt identiskt med detta samarbete mellan makroväsendet och mikroväsendet i deras gemensamma skapande av livsupplevelse och manifestation. Där detta samarbete är i olag eller uppvisar störningar, där finns sjukdomarna, lidandena och smärtorna. Att detta samarbete sker oupphörligt, blir ett faktum genom alla de funktioner och skapelseprocesser som vi ser försiggå i vår egen organisms inre och utanför i makroväsendets organism, som ju är vårt universum. Om dessa skapelseprocesser inte störs av felaktiga ingrepp från uphovets sida, genomförs de alla hundra procentigt logiskt, det vill säga att de i motsvarande grad blir till glädje och välsignelse både för uphovet och för mikroväsendena. Det är detta tillstånd av fullkomlighet i ett levande väsens existens som betecknas som Guds avbild och likhet. Här är makroväsendet verkligen detsamma i sin organism som Gudomen i sin.

21. All rörelse i världsalltet innebär skapande, vidmakthållande och utbyte av organismer

Som tidigare framhållits, innebär all rörelse i världsalltet skapande och vidmakthållande av organismer och den härigenom befordrade livsupplevelsen. Då organismen utgör "det skapade", som åter är detsamma som det vi

kallar "X3", är den förgänglig, men endast för att kunna ersättas med eller bytas ut mot en ny och förbättrad organism, allteftersom dess upphov utvecklas i fullkomlighet och därmed får användning för en fullkomligare organism med motsvarande fullkomligare mikroväsen i sitt inre. Då denna process är evig, finns det alltså inte någon siffra på den ocean av organismer som det levande väsendet har ägt och i framtiden kommer att äga med det åtföljande eviga vidmakthållandet och förnyandet av medvetande. Det är därför som denna ocean av organismer och evigt medvetande inte kan ha någon annan analys än denna enda: "något som är". Och vi har därför betecknat detta "något" med "X3".

22. Varje levande väsen måste ha ett universum i vilket det kan leva, röra sig och vara till

Vi har nu sett hur världsalltets struktur uppfyller de tre betingelser som krävs för att "något" ska kunna framträda som "ett levande väsen". Vi måste därför erkänna detta som "ett levande väsen". Och vi har sett att vart och ett av de levande väsen som världsalltet rymmer, såväl växter som djur och människor, existerar i uppfyllandet av samma tre betingelser, genom vilka de ju också framträder som "levande väsen". Vi har sett att manifestations- och upplevelseförmågan upprätthålls genom principen "den ende" och "de många". Vi har sett att utan denna princip skulle varje livsupplevelse och manifestation vara en total omöjlighet. Varje levande väsen måste ha ett universum att leva i för att kunna få den "yttre värld" i vilken det kan leva, röra sig och vara till. Hur skulle det annars få material till sitt skapande eller vidmakthållande av sin manifestation och upplevelse?

23. Om den "yttre världen" inte existerade

Den yttre världen måste också existera som ett levande väsens organism. Hur skulle denna yttre värld annars kunna utlösa de logiska skapelseprocesser som uppfyller livsbetingelserna för mikroväsendena i dess inre? Om den inte är förbunden med ett jag och därmed är levande, vad eller vem är det då som vidmakthåller dess existens, dess näring, dess ocean av logiska skapelseprocesser, som för mikroväsendena i dess inre är detsamma som det vi kallar "naturen" i den makroorganism som vi själva befinner oss i? Hur kan logisk skapelse bli till utan tänkande? Hur kan över huvud taget rörelse äga rum, om det råder absolut död och därmed absolut stillhet, det vill säga det absoluta "intet" omkring de levande väsendena? Vi ska senare påvisa hur absolut all rörelse härrör från medvetande och därmed från tänkande. Hur skulle ett levande väsens liv kunna blomstra, ja, hur skulle det över huvud taget kunna finnas liv, om det levande väsendets yttre värld endast fanns som rena "intet"?

24. Människorna måste vänja sig vid att deras "yttre värld" eller universum är lika levande som deras egen organisms inre

Människorna måste alltså vänja sig vid att den "yttre världen" är lika levande och i lika hög grad underställd ett dirigerande jag som deras egen organism är

en levande värld med ett jag bakom sig. Utan denna kombination av jag och organism absolut inget liv, inget universum att leva i, ingen organism att manifesteras sig igenom. Det blir nödvändigt för människorna att komma till insikt om detta. Hur skulle de annars kunna få något verkligt logiskt fundament att leva på? Tron på ett dött universum, tron på att logiskt skapande inte är uttryck för medvetande och liv, är detsamma som att tillbe döden i stället för livet. Det är att leva på en livssaboterande abnormitet i stället för att leva på den eviga, allt överstrålade absoluta sanningen, det eviga absoluta världsalltet som en evig Gudoms kärleksflöde och livskälla i vartenda levande väsen, såväl i mineral-, växt- och djurriket som i människoriket.

25. Varför ett makroväsen inte kan vara Gudomen

Sedan vi således funnit det levande väsendets analys och världsalltets livsprincip: väsen inuti väsen och därmed liv inuti liv, som gör hela världsalltet levande, hur finner vi då i denna oändliga och eviga ocean av levande väsen det väsen som är den genom hela mänsklighetens historia, under många olika former, namn och uppfattningar, dyrkade och tillbedda eviga Gudomen? Ja, här kan vi, efter det vi redan sett, vända på frågan och säga: "Var finns inte denna Gudom?" Vi har redan sett att alla existerande levande väsen utgör en oskiljbar enhet. Det finns alltså inte något enda väsen vars liv och existens som "levande väsen" inte är beroende av den "yttre världen", det vill säga de övriga levande väsendena. Dess existens och liv är beroende av ett makroväsen, genom vars existens och organism det får sin "yttre värld". Det är i samarbetet med denna yttre värld som det vidmakthåller sin egen "inre värld". Men kan detta makroväsen då vara den allsmåttiga Gudomen? Nej, det kan det absolut inte. Det lever ju självt som ett mikroväsen i ett makroväsens organism och kan vidmakthålla sitt liv och sin existens endast tack vare den "yttre värld" som denna makroorganism utgör för vederbörande väsen. Inget som helst väsen kan alltså vara Gudomen, eftersom de alla utan undantag är underställda ett makroväsen. Det kommer således alltid att existera ett makroväsen över ett sådant väsen. Det kan därför inte vara ett allra högsta väsen såsom den eviga Gudom som i sitt allt överstrålade tillstånd framträder som ett makroväsen utan att på något sätt i sin helhet vara ett mikroväsen. Vi kan därför inte finna Gudomen i själva sin natur genom att söka honom i den rad av makroväsen som också samtidigt måste vara mikroväsen i en större makroorganism. Sådana väsen är ju alla "gudasöner", och en gudason kan inte utgöra Gudomens helhet. Han kan endast utgöra ett enskilt manifestations- och upplevelseorgan i själva Gudomens medvetande och organism, det vill säga världsalltet. Då världsalltet är oändligt, är Gudomen alltså varken andligt eller kroppsligt bunden till någon storleksordning eller kvalitetsordning. Han avviker således från gudasonen genom att utgöra alla storlekar och alla existerande kvaliteter. Hur skulle han annars permanent kunna vara allestädes närvarande? Hur skulle han annars kunna vara allvis, oändligt kärleksfull och allsmåttig? Och hur skulle han över huvud taget utan detta tillstånd kunna vara den verkliga och absoluta, enda sanna Gudomen? Hur skulle han utan detta tillstånd kunna vara annat än blott en gudason?

26. Den kosmiska "fader- och sonprincipen"

Vad är det då vi ser i form av de levande väsendena? Då de, som tidigare framhållits, var för sig är oskiljaktigt förbundna med en större helhet, kan de endast utgöra lokala områden i denna helhet. Det är därför som uttrycket "gudason" har blivit beteckningen på det levande väsendet. Denna helhet, med vilken alla existerande levande väsen alltså är oskiljaktigt förbundna, måste då vara gudasönernas rätta upphov, gudasönernas "Fader". Så upplevde Kristus Gudomen, och så kommer varje fullkomlig eller färdig människa, det vill säga "människan som Guds avbild, lik honom", människan med "kosmiskt medvetande", också att uppleva Gudomen och därmed sin egen eviga identitet som "gudason". Förhållandet mellan Gudomen och varje annat levande väsen är alltså ett evigt, orubbligt fader- och sonförhållande.

27. Alla levande väsen är Gudomens förnimmelse- och skaparorgan

Alla existerande levande väsen är som nämnts manifestations- och upplevelseorgan för Gudomen. Därigenom kan Gudomen förnimma eller uppleva genom alla existerande levande väsens organismer och sinnesuppsättningar, liksom han kan skapa genom alla levande väsens manifestations- eller skaparförmåga. Detta betyder i sin tur att alla existerande levande väsens organismer eller "X3" tillsammans utgör Gudomens organism eller "X3", liksom de levande väsendenas "X2", övermedvetande eller skaparförmåga tillsammans utgör Gudomens "X2", övermedvetande eller skaparförmåga. På samma sätt utgör också de levande väsendenas "X1" eller jag tillsammans Gudomens "X1" eller jag. Då alla existerande levande väsens upplevelse- och manifestationsorgan tillsammans utgör Gudomens upplevelse- och manifestationsorgan, visar det sig här som verklighet att Gudomen är allestädes närvarande, allsmäktig, allvis och oändligt kärleksfull.

28. Gudomens livsstruktur

Ett så allt överstrålade och allsmäktigt, allvist och oändligt kärleksfullt väsen skulle Gudomen omöjligt kunna vara, om han endast var ett makroväsen och samtidigt liksom alla övriga levande väsen också måste vara ett mikroväsen. Gudomen är alltså det absolut enda existerande levande väsen som visserligen är ett makroväsen, men endast på det sättet att alla existerande levande väsen utan undantag är mikroväsen i honom utan att han själv utgör något mikroväsen i ett makroväsen. Om han gjorde det, skulle han omöjligt kunna vara den verkliga och absolut sanna Gudomen. Han skulle då blott vara ett makroväsen som samtidigt måste vara ett mikroväsen i ett större makroväsens organism, liksom alla övriga existerande levande väsen. Han skulle då endast representera "sonprincipen", inte "faderprincipen", som Gudomen absolut måste representera för att vara just det som betecknas som Gudomen. Gudomen är alltså ett levande väsen i vilket absolut alla existerande väsen befinner sig. De befördrar hans livsupplevelse och manifestation eller skapande och utgör således hans skapar- och livsupplevelseorgan. Hans livsupplevelse blir därför uteslutande en "fadermanifestation". Eftersom han inte är mikroväsen i en

makroorganism, utan absolut alla levande väsen befinner sig i honom, har han i själva verket inte något "utanför". Allt är för honom ett "innanför". Alla levande väsen "lever, rör sig och är till" inne i honom. Då hans livsform betingas av principen "den ende" och "de många", kan hans medvetandefunktion endast förekomma som en inbördes korrespondens med hans mikroväsen. Då mikroväsena är hans manifestations- och upplevelseorgan, kan denna hans medvetandekorrespondens utlösas som en hänvändelse från mikroväsen till mikroväsen, det vill säga från ett levande väsen till ett annat levande väsen. Hur skulle han annars kunna tala med ett sådant väsen? Han kan inte tala med hjälp av något "ingenting". Han måste använda sina manifestations- och upplevelseredskap. Och vad kan vara dessa redskap eller organ annat än just de levande väsendena? Hela den process som försiggår i gudasönernas eller de levande väsendenas dagliga liv är alltså Gudomens medvetandefunktion och livsupplevelsetillstånd, samtidigt som den också är gudasönernas eller de levande väsendenas.

29. Människornas villfarelse vad gäller det så kallade "onda"

Eftersom varje levande väsen alltså är Gudomens upplevelse- och manifestationscentrum, är dess manifestationer i absolut mening Gudomens manifestationer eller tillkännagivanden. Det är riktigt att dessa Gudomens manifestationer eller tillkännagivanden är högst olika. Men är det något märkligt med det? Skulle Gudomen inte vara i stånd att utlösa alla existerande former av manifestation? Om inte, vore han ju varken allsmäktig eller allvis. Nu har säkert många svårt att förstå denna analys, eftersom de är utsatta för en tusenårig tradition och inrotad uppfattning, nämligen den att Gudomen inte är upphovet till de mörka eller så kallade "onda" manifestationerna. Det kan endast "djävulen" vara. Men om Gudomen inte har kunnat hindra "djävulen" från att skapa "det onda", är han inte allsmäktig eller allvis. Då blir "djävulen" på vissa områden Gudomen överlägsen. Tiden är därför kommen då mänskligheten måste ut ur denna villfarelse eller religiösa förvirring. Den måste lära sig förstå, att det så kallade "onda" är absolut lika nödvändigt som det så kallade "goda". Om de mörka manifestationerna inte fanns, skulle de ljusa manifestationerna vara en total omöjlighet.

30. De livsbetingande kontrasterna "det behagliga goda" och "det obehagliga goda"

Vi ska senare genom specialsymboler och texter om skapande av medvetande påvisa att det "onda" visserligen är smärtsamt och plågsamt, är krig och ofred, men att detta ändå inte hindrar att det utgör en förutsättning för utveckling av förmågan att manifesteras och uppleva det "goda". Vi har därför i Livets Bog betecknat de mörka upplevelserna och manifestationerna som "det obehagliga goda" och de ljusa manifestationerna som "det behagliga goda". På dessa kontraster beror all upplevelse och manifestation av liv. Utan dessa båda kontraster absolut inget levande väsen. Allt som i dag strålar som liv och rörelse skulle vara ett absolut "intet" utan dessa två kontraster.

31. Gudomens sekundära medvetande och Gudomens primära medvetande

Den del av Gudomens medvetande som uppenbarar de ljusa manifestationerna, utgör hans "primära medvetande". Detta utgör i själva verket fyra livssfärer eller tillvaroplan, medan den del som uppenbarar de mörka manifestationerna endast utgör två livssfärer eller tillvaroplan. Dessa två tillvaroplan utgör Gudomens "sekundära medvetande". Denna del är således en process för förnyelse och vidmakthållande som är nödvändig för livsupplevelsens och skaparförmågans eviga existens. Den befordras av de levande väsen som är i färd med att få sitt medvetande skapat och utvecklat till en sådan fullkomning, att de kan bli Gudomens redskap i hans manifestation av sitt primära medvetande. Men så länge dessa väsen inte är färdiga, inte är utvecklade till att manifesteras ett så totalt fullkomligt och kärleksfullt sätt att vara, kan Gudomen naturligtvis inte manifesteras eller uppenbara sitt höga gudomliga och allt överstrålade medvetande och väsen genom dem. Dessa väsens livssfär kan ju inte bli uttryck för ljusare manifestationer än de är utvecklade till att kunna uppvisa. Det är därför som den jordiska mänsklighetens livssfär ännu i hög grad endast är en ofredens eller en krigets och lidandets sfär. Man förstår att dessa icke färdiga människor måste vara i en sfär för sig själva och inte kan vara i en sfär för färdiga människor. De skulle i en sådan värld skapa alltför många mentala kortslutningar och därigenom göra denna till en lidandets och krigets värld för dess rättmätiga invånare. Jordens mänsklighet måste därför lära sig förstå, att dess livssfär endast utgör Gudomens sekundära medvetande. Den utgör ett område för skapande och utformning av det levande väsendet till att bli den fullkomliga människan "som Guds avbild, lik honom". Gudomens "primära medvetande" uppenbaras däremot genom de sfärer som uteslutande befolkas av väsen som har blivit totalt fullkomliga, blivit "ett med Gud" och därmed framträder som "Guds avbild, lika honom". Det är i dessa ljusa sfärer som Gudomens "primära medvetande" manifesteras, med vilket han styr och leder allt i världssalltet. Det är till dessa ljusets sfärer som människornas böner går och där uppfattas av dessa upphöjda sfärens väsen, som då utlöser bönhörelsen eller hjälpen till den bedjande alltefter dennes ödessituation och behov i hans omformning till "Guds avbild". Det är alltså genom dessa sfärens väsen som Gudomen, som vi senare ska komma tillbaka till, manifesterar hela sitt primära medvetandes strålade ljus i form av allvisdom, allkärlek och allmakt.

32. Vad vi gör mot vår nästa, gör vi mot Gud och därmed mot vårt öde

Vi har här fått en inblick i att Gudomen är oss oändligt nära, eftersom vi är hans upplevelse- och manifestationsorgan. Vi möter honom alltså i varje levande väsen i såväl mikrokosmos och mellankosmos som makrokosmos. Vi möter honom likaväl i de primitiva och mörka väsendena som i de högintellektuella och kärleksfulla väsendena. Vi möter honom likaväl i det så kallade "onda" som i det så kallade "goda". Hur skulle Gudomen kunna vara en allsmäktig skapare, om han inte hade kulminerande kärleksorgan och organ som kulminerar i andra livsbetingande skapelseprocesser? Då vår nästa alltså hör till Gudomens upplevelse- och manifestationsredskap, är det inte så

märkligt att Kristus uttalade att ”uppfyllelsen av hela lagen” är det enda stora budet: ”Du skall älska Herren din Gud över alla ting och din nästa som dig själv.” Vad vi gör mot vår nästa, gör vi mot Gud. Vad vi gör mot Gud, gör vi mot oss själva, eftersom hela vårt öde uteslutande baseras på vårt förhållande till Gud.

33. Koncentratet av världsalltets kosmiska analys

Vi har härmed gått igenom koncentratet av världsalltets huvudanalys. Vi har sett världsalltet som en allomfattande levande organism, genom vilken en lika allt överstrålande och fullkomligt logisk skapelseprocess äger rum. Vi har sett att den yttre värld vi lever i är lika levande som den inre värld är som utgör vår organism. Vi har sett att vi lever som mikroväsen i ett makroväsen samtidigt som vi själva utgör makroväsen för de mikroväsen som lever i vår organism. Vi har sett att makroväsendenas organismer är detsamma som livsrum eller universum för mikroväsen, liksom mikroväsendenas organismer är livsrum eller universum för de mikroväsen som förekommer i deras organismer. Vi får därigenom understruket att inget som helst av dessa makroväsen kan vara själva Gudomen, eftersom deras existens betingas av att de är mikroväsen i en större organism. Vart och ett av dessa väsen kan därför aldrig någonsin utgöra annat än en lokalitet, ett levande organcentrum, i sitt makroväsen och därmed i den helhet som alla existerande levande väsen tillsammans utgör. Att denna helhet är evig och oändlig, och därför når utanför varje materiell storlek som endast kan skapas av sinnena, hindrar inte att den uppfyller just de tre betingelser som krävs för att ett ”något” ska kunna framträda som ett levande väsen. Detta levande väsen, som alltså utgör helheten, kan endast manifesteras sig eller ge sig till känna genom skapande. Alla manifestationer innebär alltså skapande. Skapade ting kan endast vara identiska med storlek. Storlek åter är detsamma som en begränsning. Därför kan ingen som helst ”skapad” realitet uttrycka Gudomen. Gudomens analys kan endast vara världsalltet i sin helhet. Men världsalltet i sin helhet är, som vi just har sett, inte tids- och rumsdimensionellt. Vi kan därför endast beteckna detta som ”något som är”. Men då detta ”något”, som vi har sett, är ett levande väsen, avviker det från alla andra levande väsen genom att vara helheten och genom att vara livsrum eller universum för absolut alla existerande levande väsen, och därför också för de makroväsen som utgör vårt livsrum eller universum, det vill säga jordklotet, vårt solsystem och vårt vintergatssystem. Men då dessa gigantorganismer också befinner sig som mikroorganismer i ännu större makroorganismer, och så fortsätter det i det oändliga, fastän alltjämt som mikroväsen i helheten som är Guds organism, ser vi här Gudomen som ett väsen i förhållande till vilket det inte finns något väsen vare sig över eller vid sidan om. Då detta väsen alltså överstrålar allt och utgör det absolut enda makroväsen som inte befinner sig som mikroväsen i en större organism, ser vi här denna allsmäktiga Gudoms totala suveränitet och framträdande som alla existerande levande väsens eviga upphov och Fader. Och då vi har sett att alla existerande levande väsen är hans evigt levande organcentrum, hans upplevelse- och skaparorgan, och dessa alltså är kött, blod och ande av denne Fader, uppenbaras de här för oss

som "gudasöner". Det har alltså genom livsenhetsprincipen härmed blivit till verklighet för oss att världsalltet är denna allomfattande, gudomliga Faders medvetande, organism och väsen i permanent växelverkan med de eviga gudasönernas medvetande, organism och väsen. Det är genom denna växelverkan mellan Faderns och sonens liv eller mellan Gudomens och de levande väsendenas liv som Gud skapar "människan till sin avbild, till att vara lik honom". Det är bristande kontakt och harmoni med detta gudomliga samarbete som skapar det så kallade "onda" eller "djävulsmedvetande" i "sonens" öde, gör honom till "den förlorade sonen", som dock tack vare de eviga lagarnas totala fullkomlighet får sitt väsen återfört till kontakten med ljuset i den evige Faderns väsen, vilket som vi redan börjat se är kulminerande kärlek.

Förklaring till symbol nr 11

34. Symbolen symboliserar de tre principerna "X1", "X2" och "X3" i deras framträdande som "en treenig princip", det vill säga som "ett levande väsen".

Vi har i symbol nr 8 symboliserat "X1" med en vit skiva. Denna symboliserar det "något" som genom "X2" utgör det dirigerande upphovet eller makrojaget i varje levande väsens organism och likaså utgör jagen i de i samma organism existerande mikroväsendena. För att detta "något" ska kunna framträda som "den ende" och "de många", utan vilket tillstånd varje levande väsens existens skulle vara en total omöjlighet, existerar alltså principen "X2". Denna princip har redan berörts i symbol nr 9 och är här symboliserad med en violett skiva, i vilken det finns en stor öppning i mitten och många mindre öppningar ute i symbolens kant. Om vi nu lägger den violetta skivan över den vita skivan, blir denna synlig genom den stora öppningen i mitten och de små öppningarna ute i symbolens kant. Den vita skivan sedd genom den stora öppningen symboliserar makrojaget i det levande väsendet, medan samma skiva sedd genom de små öppningarna symboliserar jagen i organismens mikroväsen.

På symbol nr 11 ser vi alltså detta "något" eller makrojag symboliserat med det vita fältet i mitten, medan mikrojugen i organismen är symboliserade med de små vita fälten ute i symbolens kant.

Vi ser vidare att det namnlösa "något" eller "X1" på symbol nr 11 är symboliserat med en sexuddig stjärna. Detta ska markera att det levande väsendets manifestation och upplevelse sker genom sex olika medvetande- eller livstillstånd, det vill säga ett för varje grundenergi.

De av strålarna halvt täckta stjärnfigurerna utanför den vita stjärnan ska här symbolisera de samlade verkningarna av de eviga organen i jagets övermedvetande, såsom den högsta elden, ödeselementet, grundtalangkärnorna och ödestalangkärnorna, vidmakthållna av moderenergin och urbegäret, som markerats med strålglorian och den violetta färgen i symbolens kant omkring mikrojugen. Det är detta samlade organfält i övermedvetandet som vi har gett beteckningen "X2".

De färgade fälten mellan makrojaget och mikrojugen symboliserar "X3" eller resultatet av jagets övermedvetande- och undermedvetandefunktioner eller

samlade skapar- och upplevelseförmåga. Detta resultat är medvetandet och organismen.

Medvetandet och organismen är uppbyggda av de sex arter av materia eller stoff som de sex grundenergikonstellationerna utgör. Genom sina övermedvetande- och undermedvetandefunktioner skapar jaget av denna materia sin manifestation och upplevelse av livet. Då jagets övermedvetande- och undermedvetandefunktioner utlöses i ett delvis evigt, delvis timligt organ för varje grundenergi, får det härigenom förmåga att med hjälp av dessa organ skapa och uppleva livet i motsvarande sex olika grundarter av livsupplevelse, alltså en för varje grundenergikombination. Det är verkningarna av dessa sex organfunktioner som vi känner till under begreppen instinktfunktionen, på symbolen betecknad med röd färg, tyngdfunktionen, orange färg, känslofunktionen, gul färg, intelligensfunktionen, grön färg, intuitionsfunktionen, blå färg, och minnesfunktionen, ljus indigofärg. Dessa färgade fält på symbolen symboliserar alltså makrojagets medvetandefält.

Genom dessa medvetandefält upplever makrojaget livet som vaket dagsmedvetande och omedvetet nattmedvetande. Men ingen livsfunktion skulle kunna äga rum, om vederbörande väsen inte var ett mikroväsen i ett makroväsens inre. Hur skulle det få möjlighet att använda sina sex stora medvetandetalanger om det inte befann sig i en makroorganism, där det kunde få det för varje grundenergiegenskap motsvarande grundenergimaterialet att skapa och uppleva i? Vad skulle det tjäna till att ha strålande skapar- och upplevelseförmågor, om det inte fanns något att skapa i och därmed inte heller något att uppleva? Därför måste varje levande väsen befinna sig som mikroväsen i ett makroväsens organism och medvetandeområden. Denna organism och dessa medvetandeområden är alltså inte bara manifestations- och upplevelseorgan för makrojaget. De är också universum eller livsrum för mikroväsen. Därför blir makrojagets ovannämnda sex olika skapar- och upplevelsefält var för sig ett tillvaroplan för mikroväsen.

De färgade fälten på symbolen symboliserar alltså inte bara makroväsens fält för medvetandefunktioner, utan de symboliserar också dessa fält som livssfärer eller tillvaroplan för mikroväsen. "Växtriket" är alltså vårt makroväsens manifestation av "instinkt". "Djurriket" är dess manifestation av "tyngdenergi". "Det fullkomliga människoriket" är dess manifestation av humaniserad "känsla". "Visdomsriket" är dess manifestation av "intelligens". "Den gudomliga världen" är dess manifestation av "intuition", medan "salighetsriket" är dess manifestation av "minne". Dessa vårt makroväsens medvetandeområden, som utgör våra tillvaroplan eller livssfärer, är som redan påpekats markerade med rött, orange, gult, grönt, blått respektive ljus indigofärg.

Vårt makroväsen är i första hand jordklotet, som i sin tur är organ i solsystemsorganismen, som igen är organ i vintergatsorganismen, och så fortsätter det i oändligheten. Denna oändliga serie av makroorganismer utgör alltså en helhet, i vilken varje enskilt makroväsen endast utgör en lokalitet. Denna helhet åter utgör ett makroväsen, i vilket alla andra levande väsen existerar som mikroväsen utan att det självt existerar som mikroväsen i något annat väsen. Och vi har alltså i detta allomfattande makroväsen den absolut

enda verkliga, sanna Gudomen, i vilken vi alla lever, rör oss och är till. Det är till detta av helheten bestående makroväsen och inte till vårt lokala makroväsen som vi bör ställa in vårt medvetande i bön och sätt att vara. I motsatt fall är det gudasonen vi tillber i stället för Gudomen. Detta är en urspårning, även om denna dyrkan kan vara en nödhjälp för väsen som ännu befinner sig i religiositetens primitiva och ointellektuella stadier.

Då symbol nr 11 symboliserar det levande väsendet i dess framträdande som en treenig princip där stjärnan i mitten är uttryck för jaget och de små vita fälten i symbolens kant för dess mikro jag, medan de färgade fälten mellan stjärnfältet och mikro jagen är uttryck för det skapade, det vill säga medvetandet och organismen, kan den också vara symbol för Gudomen, alltså den över oss existerande oändliga och eviga ocean av makroväsen inuti makroväsen i vilken vi befinner oss som mikro väsen, lever, rör oss och är till.

Om vi nu betraktar symbolen som uttryck för Gudomen, symboliserar den vita stjärnan i mitten Gudomens jag. Strålfältet och de små runda vita fälten i symbolens violetta kant symboliserar Gudomens skapar förmåga respektive mikro jagen, genom vilka Gudomen befordrar sin skapar förmåga. De sex färgade fälten mellan Gudomens jag och mikro jagen utgör alltså Gudomens medvetande och organism. Vi ser på färgerna att detta medvetandes materia är de sex grundenergierna och att det finns ett medvetandefält för varje energi. Men dessa Gudomens medvetande- och organismfält skulle vara en total omöjlighet om livsenhetsprincipen eller makroväsens- och mikro väsensprincipen, det vill säga "den ende" och "de många", inte existerade.

På symbolen ser vi att det utgår en stråle från varje mikro jag och att det utgår strålar från makro jaget, som här i detta fall ska uppfattas som Gudomens jag. Vi ser att dessa båda strålutlösningar går i riktning mot varandra. Där dessa båda former av energiutlösning möter varandra, uppstår skapandet och därmed livsupplevelsen och manifestationen. Detta har på symbolen betecknats med det färgade fält i vilket mikro jagets stråle möter makro jagets strålar, som alltså i själva verket betyder att gudasonens stråle möter Gudomens strålar. Gudasonen möter här Gudomens strålar, som är identiska med allt som innefattas i begreppet materia eller alla existerande former av stoff, alla naturens skapelseprocesser, medväsendenas alla manifestationer, alla livsformers framträdande, ja, allt som gudasonen över huvud taget kan förnimma av skapelseprocesser eller manifestationer av liv runt omkring sig. Gudasonens stråle på symbolen är uttryck för hela hans manifestation eller skapande, hela hans sätt att vara och tankefunktion. Där gudasonens stråle möter Gudomens strålar uppstår det en reaktion. Denna reaktion är gudasonens upplevelse av livet.

Denna upplevelse av livet befordras och formas genom de sex grundenergierna. På symbolen ser vi därför ett reaktions- och livsupplevelsefält för varje grundenergi. Ett sådant fält har på symbolen markerats med färgen på den grundenergi som är den kulminerande och därför den ledande i fältet. Genom Gudomens och gudasonens inbördes strålning befordras gudasonens livsupplevelse från tillvaroplan till tillvaroplan. Det är denna befordran från plan till plan som människorna redan börjat lära känna under begreppet "utveckling". Men vi ska senare på specialsymboler visa hur

strålreaktionen mellan Gudomens och sonens energiutlösningar inte bara befördrar sonen en enstaka gång genom grundenergiplanen, utan att denna befördran är evig. Varje gång sonen har passerat alla sex grundenergistadierna, vilka, som symbolen visar, utgör ett kretslopp, fortsätter sonens passage genom ett nytt kosmiskt kretslopp, och så fortsätter det i all evighet. Vi måste här komma ihåg att såväl gudasonens jag som Gudomens jag är eviga realiteter, som därför också har evigt medvetande och evig manifestations- och upplevelseförmåga. Vi har ju redan sett att jagets "X2" och "X3", det vill säga skaparförmågan och medvetandet, är lika eviga som "X1". Tack vare det levande väsendets identitet som en treenig princip är det identiskt med evigheten och därmed identiskt med odödligheten.

35. Symbol nr 11 symboliserar, som vi nu har sett, hela världsalltet som ett levande väsen. Detta levande väsen utgör ett makroväsen som skiljer sig från alla övriga existerande levande väsen genom att det inte samtidigt är mikroväsen i ett ännu större makroväsen, såsom fallet är med alla andra existerande levande väsen. Dessa levande väsen kan därför uteslutande existera som mikroväsen i detta gigantmakroväsen som utgör världsalltets helhet. Vi har därför här kommit till en situation där vi inte längre kan ta miste på vem som är Gudomen, vem som är alla levande väsens absolut enda och sanna upphov, liksom vi inte heller kan ta miste på vilka som är gudasöner. Vi ser här livsmysteriets stora lösning i en så enkel analys att vi tack vare denna kan se, att det inte finns andra väsen i tillvaron än dessa två livsformer: "Fadern" och "sonen". Därför kan ingen som helst av dessa söner utgöra Fadern och alltså heller inte vara Gudomen. Följaktligen kan de heller aldrig utgöra det verkliga eller absoluta objektet för tillbedjan. I en sådan situation kan de endast vara en "avgud". Då alla existerande levande väsen i sin struktur utgör makroväsen för mikroväsen och utgör förbundna lokalväsen i den oskiljbara helhet som utgör Gudomen, ser vi här alla dessa makroväsen som Gudomens samlade "fadersmedvetande". Genom detta fadersmedvetande utstrålar Fadern hela sin gigantiska i allvisdom och allkärlek ledda allmakt på ett sådant sätt att inte en enda manifestation, stor eller liten, i något som helst fall i sitt slutfacit kan vara annat än till glädje och välsignelse för de mikroväsen, för vilka han är högsta makroväsen och därmed det rätta objektet att inställa sig på och be till. Eftersom alla levande väsen i världsalltet är mikroväsen i honom, kan de inte undgå att antingen redan leva i eller efter hand komma att uppleva den kärlek, glädje och välsignelse som hans slutfacit alltid oundgängligen befördrar. Att alla existerande levande väsen är makroväsen för sina mikroväsen och därmed också är inlemmade som organcentrum i Gudomens fadersmedvetande, betyder inte att de är fullkomliga organcentrum i fadersmedvetandet. Vi ser att de icke färdiga människorna i stor utsträckning rent av saboterar sina egna mikroväsen i sin organism genom att inta för organismen giftiga och saboterande materier eller ämnen, tobak, alkohol och alla andra livssaboterande pulver, piller och vätskor som människorna i så stor utsträckning är hemfallna till. Att de härigenom skapar helvete för sin organisms mikroväsen och därmed själva får uppleva sjukdomar och lidanden, har de ännu mycket svårt att förstå. Men det är just denna bristande förståelse som visar att de inte är "Guds avbild". Detta betyder i sin tur att de ännu inte blivit ett makroväsen som liksom Gudomen

endast kan utlösa kärlek mot sina mikroväsen. Det är därför som Gudomen eller Fadern måste omskapa människorna till sin avbild, till att vara lika honom.

När vi betraktar symbolen som uttryck för Gudomen, betecknar den vita stjärnan och de härifrån utgående strålarna Gudomen eller Fadern, medan de vita fälten och de härifrån utgående strålarna betecknar gudasönerna, det vill säga de levande väsendena. De färgade fälten utgör alltså reaktionerna av mötet mellan Faderns utstrålning och söners utstrålningar. Dessa reaktioner utgör hela den skapade världen. Det finns alltså inte en enda skapelse som inte är ett resultat av reaktionen mellan Faderns och sonens utstrålning. De färgade fälten visar vilken grundenergi som reaktionerna är ett resultat av. Resultatet är alltså ett tillvaroplan för varje grundenergi. Vi ser på symbolen att det färgade fältet symboliserar ett kosmiskt kretslopp. På symbolen ser vi endast ett kretslopp för grundenergiernas passage, men detta kretslopp är endast ett enskilt lokalt kretslopp i en oändlig kedja av kretslopp. I senare symboler ska vi komma närmare in på dessa kretslopp. Både mikroväsendena och makroväsendena befinner sig i var sina kretslopp. Vi ser således jorden markerad på en särskild plats i kretsloppet. På färgen ser vi att det är tyngdenergizonens kulmination som den för närvarande passerar. Tyngdenergizonen är krigszonen eller djurriket. Stjärnfiguren längre fram ska bara markera det totalt fullkomliga människorikets början. Om tretusen år kommer mänskligheten i sin kosmiska kretslopps- eller utvecklingspassage att ha passerat stjärnan och nått in i det totalt fullkomliga människoriket, där allas psyke eller medvetande är befriat från de sista resterna av deras i dag nedärvda djuriska medvetandetendenser. Men livet går vidare. Symbolen visar oss ännu högre och fullkomligare världar, där alla är befriade från primitivitet, okunnighet, hat, krig, och förföljelse, sjukdom och nöd. Kontakten mellan Faderns utstrålning och sonens utstrålning är här absolut kulminerande visdom och kärlek. Sonen som Gudomens totala avbild kan därför här absolut endast uppenbara skönhet, välsignelse och glädje.

Ö

,